

Wijziging van de Wet op het financieel toezicht en enige andere wetten op het terrein van de financiële markten (Wijzigingswet financiële markten 2015)

MEMORIE VAN TOELICHTING

INHOUDSOPGAVE	pag.
ALGEMEEN	2
§1. Inleiding	2
§2. Uitbreiding geschiktheids- en betrouwbaarheidstoetsing en bankierseed	2
§3. Wet bekostiging financieel toezicht	6
§4. Concernfinancieringsmaatschappijen	7
§5. Modernisering recht op premie-incasso door bemiddelaars	11
§6. Wettelijk kader voor geregistreerde gedekte obligaties	11
§7. Overige wijzigingen van de Wet op het financieel toezicht	13
a. Informatieverschaffing over toepasselijke vangnetregeling	13
b. Reclameverbod met betrekking tot systeemrelevantiestatus	13
c. Bedrijfsvoering en goede werking van het betalingsverkeer	14
d. Opname toepassing lichtere regeling beheerders van beleggingsinstellingen in register	15
e. Ontbindingsbevoegdheid AFM bij beleggingsinstellingen	15
f. Concentratie bank- en effectenrecht	15
g. Aanpassing van artikel 3:97 en van de portefeuilleoverdracht door verzekeraars	16
§8. Toezicht accountantsorganisaties en tuchtrechtspraak accountants	17
§9. Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme	22
§10. Introductie van beleggingsmunten	23
§11. Kaderwet financiële verstrekkingen Financiën	24
§12. Overige wetten	25
a. Wet financiële markten BES	25
b. Sanctiewet 1977	25
c. Algemene wet bestuursrecht	25
§13. Administratieve lasten, nalevingskosten en toezichtlasten	25
§14. Consultatie	28
ARTIKELSGEWIJS	28

ALGEMEEN

§1. Inleiding

Dit wetsvoorstel bevat wijzigingen van de Wet op het financieel toezicht (Wft) en van andere wetgeving op het terrein van de financiële markten. Het wetsvoorstel maakt onderdeel uit van een jaarlijkse wijzigingscyclus, waarbij als uitgangspunt wordt gehanteerd dat daarin alle nationale wet- en regelgeving op het terrein van de financiële markten wordt opgenomen. Het wetsvoorstel heeft als beoogde inwerkingtredingdatum 1 januari 2015.

In dit wetsvoorstel wordt uitvoering gegeven aan een drietal onderdelen uit het regeerakkoord.¹ Het gaat daarbij om de uitbreiding van de geschiktheids- en betrouwbaarheidstoetsing en de uitbreiding van de eed of belofte voor personen werkzaam in de financiële sector (zie paragraaf 2), alsmede om de afschaffing van de overheidsbijdrage in de bekostiging van het toezicht op de financiële markten (zie paragraaf 3). Daarnaast bevat het wetsvoorstel nog een aantal kleinere wetswijzigingen op het terrein van de financiële markten, die in de paragrafen 4 e.v. worden toegelicht.

Het wetsvoorstel is (...) weken ter consultatie voorgelegd op de website www.internetconsultatie.nl. Dit heeft geleid tot (...) reacties, die met name zien op (...). De reacties worden besproken in paragraaf 15 van het algemene deel van de toelichting. Voor zover relevant, wordt daarnaast in de desbetreffende paragraaf in het algemeen deel van de toelichting of in het artikelsgewijze deel ingegaan op die reacties.

Vanwege de wijzigingen die dit wetsvoorstel bevat over onder meer de wettelijke concentratie van het bank- en effectenrecht bij de rechtbank Amsterdam, de samenloop van klachten die worden ingediend bij de accountantskamer en de uitbreiding van de meldplicht voor handelaren in verband met het voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering, wordt deze toelichting mede namens de minister van Veiligheid & Justitie gegeven.

§2. Uitbreiding geschiktheids- en betrouwbaarheidstoetsing en bankierseed

a. algemeen

De Wet op het financieel toezicht (Wft) kent thans een geschiktheids- en betrouwbaarheidstoetsing voor beleidsbepalers (bestuurders en andere beleidsbepalers) en interne toezichthouders (leden van de raad van commissarissen of raad van toezicht) van financiële ondernemingen. Deze geschiktheids- en betrouwbaarheidstoetsing wordt in dit wetsvoorstel uitgebreid naar personen die werkzaam zijn bij een bank of verzekeraar en daar verantwoordelijk zijn voor transacties die, vanwege daaraan verbonden financiële risico's, het risicoprofiel van de financiële onderneming wezenlijk beïnvloeden of kunnen beïnvloeden. Gegeven hun bijzondere positie wordt voorgesteld dat ook voor deze personen gaat gelden dat zij geschikt en betrouwbaar moeten zijn.

¹ "Bruggen slaan", Regeerakkoord VVD- PvdA, 29 oktober 2012.

Voorts wordt in dit wetsvoorstel de kring van personen die een eed of belofte dienen af te leggen, uitgebreid. Naast de beleidsbepalers en de interne toezichthouders van een financiële onderneming zullen voortaan ook medewerkers die het risicoprofiel van de onderneming wezenlijk beïnvloeden of kunnen beïnvloeden, alsmede medewerkers die zich rechtstreeks bezighouden met het verlenen van financiële diensten, een eed of belofte moeten afleggen.

Hieronder zullen beide voorgestelde wijzigingen nader worden toegelicht.

b. uitbreiding geschiktheids- en betrouwbaarheidstoetsing

Tijdens de bankencrisis en ook daarna, is gebleken dat wanneer een financiële onderneming transacties met grote financiële risico's verricht en die risico's zich verwezenlijken, dit een directe weerslag kan hebben op de financiële soliditeit van die onderneming. Ook de stabiliteit van de financiële sector en het vertrouwen in die sector kan hierdoor in gevaar worden gebracht. De regering wil dergelijke prudentiële risico's zoveel mogelijk voorkomen en werkt om die reden aan een hervorming van de financiële sector. Door te verlangen dat personen verantwoordelijk voor transacties die, door vanwege daaraan verbonden financiële risico's, het risicoprofiel van de financiële onderneming wezenlijk (kunnen) beïnvloeden, geschikt en betrouwbaar zijn, kan beter worden tegengegaan dat onder hun verantwoordelijkheid risico's worden genomen die de stabiliteit van en het vertrouwen in de financiële sector in gevaar brengen.

Geschikt houdt in dat de personen in kwestie voldoende kennis, vaardigheden en professioneel gedrag hebben voor de taak die zij uitoefenen. Betrouwbaar betekent dat zij geen strafrechtelijke, financiële, fiscaal bestuursrechtelijke, toezichts- of andere in het Besluit prudentiële regels Wft opgesomde antecedenten hebben begaan. De eisen aan de betrouwbaarheid voor deze personen zullen niet anders zijn dan voor beleidsbepalers en interne toezichthouders. Voor de eis van geschiktheid is dit anders. Geschiktheid is toegesneden op de functie die door de persoon wordt vervuld en kan, gezien de grote diversiteit aan functies en verantwoordelijkheden, het beste worden vastgesteld door de onderneming zelf. De toezichthouders kunnen in hun Beleidsregel geschiktheid 2012² wel invulling geven aan terugkerende algemene aspecten die bij deze functies geborgd moeten worden, zoals compliance (het naleven van procedures en andere normen) en risicobewustzijn.

Uit de bankencrisis is duidelijk geworden dat transacties met risico's die de stabiliteit van en het vertrouwen in de financiële sector in gevaar brengen met name werden genomen bij banken. Ook bij verzekeraars kunnen zich echter transacties met dergelijke risico's voordoen. Om die reden is de voorgestelde maatregel specifiek toegesneden op banken en verzekeraars. De maatregel een breder bereik geven zou, naar het zich nu laat aanzien, geen significante prudentiële voordelen brengen maar wel belastend zijn voor de andere ondernemingen die dan betrokken zouden worden. Zou echter toch blijken dat ook bij andere financiële ondernemingen sprake is van transacties met

² Beleidsregel van De Nederlandsche Bank N.V. (DNB) en de Stichting Autoriteit Financiële Markten (AFM) inzake de toetsing van de geschiktheid van beleidsbepalers krachtens de Wet op het financieel toezicht, de Pensioenwet, de Wet verplichte beroepspensioenregeling en de Wet toezicht trustkantoren (Stcrt. 2012, 13546).

dergelijke risico's en dat er dus een noodzaak is om de voorgestelde maatregel ook op andere financiële ondernemingen toe te passen, dan is het mede met het oog op de financiële stabiliteit van belang om snel te kunnen handelen. Voor die situatie wordt de mogelijkheid opgenomen om ook andere soorten financiële ondernemingen bij algemene maatregel van bestuur onder het bereik van de maatregel te brengen.

Onder personen die verantwoordelijk zijn voor transacties die, vanwege de daaraan verbonden financiële risico's, het risicoprofiel van de financiële onderneming wezenlijk kunnen beïnvloeden, wordt niet verstaan de brede categorie van personen die betrokken zijn bij de uitvoering van dergelijke transacties, maar alleen de smallere categorie van personen die (eind)verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van die transacties. Bij deze laatste categorie personen dient in de eerste plaats gedacht te worden aan de leidinggevendenden van degenen die de transacties uitvoeren (bijvoorbeeld een hoofd van een afdeling vermogensbeheer of een afdeling 'treasury'). Voor de invulling van deze groep personen kan aansluiting gezocht worden bij Bindende Technische Standaarden ('BTS') die worden ontwikkeld door de Europese Bankautoriteit in het kader van de richtlijn betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen ('CRD IV').³ In deze BTS, die nu nog in ontwikkeling zijn, is een aantal categorieën van personen opgenomen "wier beroepsactiviteiten een wezenlijke invloed hebben op het risicoprofiel" van de ondernemingen die onder het bereik van die richtlijn vallen. Binnen die categorieën uit de BTS zouden die personen kunnen worden geselecteerd die (eind)verantwoordelijk zijn voor - kort gezegd - transacties met grote financiële risico's.

Zeker bij kleinere ondernemingen zal de groep personen die onder de onderhavige maatregel valt, naar waarschijnlijkheid overlappen met de beleidsbepalers voor wie al op grond van de artikelen 3:8, eerste lid, en 3:9, eerste lid, Wft eisen van geschiktheid en betrouwbaarheid gelden. Voor de groep personen waarbij sprake is van een dergelijke overlap geldt uiteraard dat zij zowel geschikt zijn ten aanzien van het bepalen van het dagelijks beleid als ten aanzien van de verantwoordelijkheid voor - kort gezegd - transacties met grote financiële risico's.

Het toezicht op deze nieuwe norm zal worden uitgeoefend door DNB. Het toezicht zal een ander karakter hebben dan het toezicht op deze norm bij bestuurders en interne toezichthouders (commissarissen) omdat deze laatste doelgroep onder de vergunningsvoorwaarden valt. Dat brengt met zich mee dat voorafgaand aan de benoeming van een bestuurder of interne toezichthouder, de toezichthouder de geschiktheid en betrouwbaarheid toetst alvorens tot benoeming kan worden overgegaan. Ook bij nieuwe bestuurders en interne toezichthouders vindt een uitgebreide toets plaats, evenals bij functiewijzigingen. Bij de doelgroep van onderhavige norm is dat niet het geval en zal de toezichthouder het toezicht op de norm risicogebaseerd kunnen inrichten. Dit is ook wenselijk gegeven de kosten van het intensieve proces die gepaard gaan met volledige toetsing vooraf op betrouwbaarheid en geschiktheid.

³ Richtlijn 2013/36/EU betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen (PbEU 2013, L 176).

De primaire taak van DNB is om de interne processen van instellingen aan de eisen van deze regelgeving te laten voldoen. Het ligt mede daarom in de rede dat er voor de verantwoordelijken voor transacties met grote financiële risico's direct een minimale betrouwbaarheids- en geschiktheidstoetsing wordt gedaan. Er zal bijvoorbeeld gekeken kunnen worden of de betreffende persoon bij DNB bekend is, bijvoorbeeld uit hoofde van een eerdere door de toezichthouder verrichte toetsing. Ook kan er een (beperkt) strafbladonderzoek en onderzoek naar betrokkenheid bij faillissementen plaatsvinden. Voor de geschiktheid kan verder worden getoetst of de persoon over de juiste (opleidings)papieren en ervaring met risico's van grote transacties beschikt. Mocht de eerste toets op betrouwbaarheid, of andere signalen die ook na de benoeming DNB kunnen bereiken, daartoe aanleiding geven dan kan DNB uiteraard besluiten om een uitgebreidere toets op vaardigheden, kennis en professioneel gedrag uit te voeren. Dat is een relatief intensief proces waarbij door middel van gesprekken tussen de betrokken persoon en DNB geverifieerd wordt of deze persoon aan alle geschiktheidseisen voldoet.

Beleidsbepalers en interne toezichthouders die onder de geschiktheidstoetsing van artikel 3:8, eerste lid, vallen, moeten ingevolge het tweede lid van dat artikel een eed of belofte afleggen. Een element van de geschiktheidstoetsing die door de toezichthouder wordt uitgevoerd, is dat die eed of belofte door de betrokken persoon is of wordt afgelegd en dat hij voldoet aan datgene waarop de eed of belofte betrekking heeft. Voor de personen op wie de onderhavige maatregel betrekking heeft, moet dit eveneens gelden; ook zij worden geacht een eed of belofte af te leggen en ook voor hen zal het afleggen en voldoen aan de eed of belofte onderdeel vormen van hun geschiktheid. Om die reden wordt voorgesteld om de regels over eed en belofte die gelden voor de beleidsbepalers en de interne toezichthouders,⁴ ook toe te passen op de groep personen op wie de voorgestelde maatregel betrekking heeft.

c. uitbreiding eed of belofte (bankierseed)

In dit wetsvoorstel wordt de verplichting tot het afleggen en naleven van een eed of belofte voor beleidsbepalers en interne toezichthouders van financiële ondernemingen uitgebreid naar (andere) medewerkers van financiële ondernemingen, te weten medewerkers wier werkzaamheden het risicoprofiel van de onderneming wezenlijk (kunnen) beïnvloeden of die zich rechtstreeks bezighouden met het verlenen van financiële diensten. Hiermee wordt, behalve aan het regeerakkoord, ook invulling gegeven aan de aangehouden motie Braakhuis/Plasterk⁵ waarin gevraagd wordt om de morelethische verklaring uit de Code Banken eveneens voor bankiers en handelaren verplicht te stellen.

Beleidsbepalers en interne toezichthouders van financiële ondernemingen die worden getoetst op geschiktheid dienen ingevolge de artikelen 3:8, tweede lid, en 4:9, zevende lid, Wft en de Regeling eed of belofte financiële sector een eed of belofte af te leggen. Hiermee is beoogd de "tone at the top" van een financiële onderneming te borgen. Dit neemt echter niet weg dat ook medewerkers op de werkvloer zich ten volle bewust moeten zijn van de gedragsregels die hen persoonlijk aangaan en dat daarom ook de introductie van een eed of belofte voor medewerkers kan zijn aangewezen. De eed of

⁴ Zie ook de Regeling eed of belofte financiële sector (Stcrt. 2012, 26874).

⁵ Kamerstukken II 2010/11, 31 980, nr. 32.

belofte is een krachtig instrument om het belang te onderstrepen van de centrale normen en waarden waar de financiële sector voor staat en om de bewustwording daarvan te versterken bij de persoon die hem aflegt. Een eed of belofte heeft aldus verschillende functies⁶ waaronder in het bijzonder een normerende, vormende en psychologische functie.⁷ Een eed of belofte werkt normerend doordat het een duidelijke aanzet geeft tot het antwoord op de vraag wat goede financiële dienstverlening inhoudt. Verder kan een eed of belofte ook vormend werken doordat het medewerkers in de financiële sector uitnodigt om over hun handelen en verantwoordelijkheden na te denken. Ook kan de eed of belofte een psychologische functie hebben. Het is een persoonlijk appèl en daarmee een vorm van zelfbinding. Uit onderzoek blijkt dat mensen die bewust een verklaring tekenen ook eerder geneigd zijn deze verklaring als bindend te beschouwen. Gelet hierop - en in het bijzonder het belang van vertrouwen in financiële ondernemingen - is het van belang dat niet alleen het hogere management een eed of belofte aflegt en naleeft, maar dat ook bepaalde medewerkers binnen de organisatie dit doen en hiermee de voor de financiële sector geldende gedragsnormen persoonlijk onderschrijven.

Met het oog op de effectiviteit is het van belang dat de groep die de eed of belofte aflegt niet te groot is maar wel die personen omvat die het ethisch gehalte van de sector bepalen dan wel de ethische personificatie van de onderneming vormen. Voor het vertrouwen in financiële ondernemingen (en daarmee de financiële markten) is van belang dat een onderneming voldoet aan prudentiële eisen enerzijds en gedragseisen anderzijds. De reikwijdte van de eed is - evenals het toezicht door DNB en de AFM - ook langs deze lijnen ingericht. De eed of belofte wordt nu ook verplicht gesteld voor personen wier werkzaamheden het risicoprofiel van de onderneming wezenlijk kunnen beïnvloeden (primair prudentiële component), alsmede voor personen die zich rechtstreeks kunnen bezighouden met het verlenen van financiële diensten (primair gedragsrechtelijke component).

De eed of belofte voor medewerkers wier werkzaamheden het risicoprofiel van de onderneming wezenlijk beïnvloeden of die zich rechtstreeks bezighouden met het verlenen van financiële diensten, maakt onderdeel uit van de integrale en beheerste bedrijfsvoering. Dit is in lijn met de systematiek van de Wft waarin de integriteit van de medewerkers een aangelegenheid is van de onderneming. Het is aan de financiële onderneming om ervoor zorg te dragen dat deze medewerkers een eed of belofte afleggen en naleven. De toezichthouders DNB en de AFM houden hierop (risicogeoriënteerd) toezicht.

§3. Wet bekostiging financieel toezicht

De Wet bekostiging financieel toezicht (Wbft) dient op een aantal punten te worden gewijzigd. Directe aanleiding hiervoor is het voornemen, vastgelegd in het regeerakkoord 'Bruggen slaan' van 29 oktober 2012, tot afschaffing van de overheidsbijdrage voor het door de Autoriteit Financiële Markten (AFM) en DNB

⁶ Vergelijk onder meer H. van Mierlo, 'Bankiers zweren bij geld. Achtergrond, betekenis en toekomst van de bankierseed', Schiedam: Scriptum 2010. Van Mierlo noemt als mogelijke functies onder meer: een pleidooi voor duurzaam bankieren, een persoonlijk appèl op bankiers, een persoonlijke verplichting voor bankiers, een belofte aan de klant, maatschappij en collega's, en een middel van zelfreiniging.

⁷ E.D. Karssing, 'Uit de boekenkast van de bedrijfsethiek (40)', Tijdschrift voor Compliance, nr.1/2 januari-april 2011, p. 66—70.

uit te oefenen toezicht op de financiële markten. In het regeerakkoord is hierover het volgende opgenomen:

“Het toezicht door AFM en DNB wordt doorbelast aan de partijen die actief zijn op de financiële markten. Voor het toezicht op de BES-eilanden blijft, vanwege de bijzondere omstandigheden aldaar, de bestaande situatie gehandhaafd. Bij de vaststelling van de nieuwe (hogere) tarieven zullen kleinere partijen zoveel mogelijk worden ontzien.”

Thans draagt ook de Rijksoverheid bij in de financiering van de kosten van beide toezichthouders. Voor het jaar 2013 zijn die bijdragen, geabstraheerd van de bijdragen voor het toezicht op de BES-eilanden, vastgesteld op € 20,0 mln. (AFM) en € 18,8 mln. (DNB). Voorgesteld wordt om de overheidsbijdrage via een wijziging van de Wbft af te schaffen.

De afschaffing van de overheidsbijdrage leidt tot navenant hogere kosten voor onder toezicht staande instellingen. Onderstaande tabel⁸ verschaft een indicatie van de mate waarmee het totaal van het aan de sector door te berekenen bedrag aan toezichtkosten zal toenemen.

AFM				DNB			
Netto kosten/ lasten excl. BES	Aandeel sector			Netto kosten/ lasten excl. BES	Aandeel sector		
	oud	nieuw	verschil		oud	nieuw	verschil
€ 83,4 mln.	€ 63,4 mln.	€ 83,4 mln.	+ 31,5%	€ 148,3 mln.	€ 129,5 mln.	€ 148,3 mln.	+ 14,5%

De procentuele verschillen voor onder toezicht staande instellingen kunnen echter afwijken van de in de tabel weergegeven (gemiddelde) procentuele verschillen. De mate waarin is mede afhankelijk van het aandeel waarin de overheidsbijdrage thans voorziet in de financiering van een toezichtcategorie. Zo zullen instellingen in toezichtcategorieën waarvan de kosten van het doorlopend toezicht nu nog bovengemiddeld worden gefinancierd vanuit de overheidsbijdrage, relatief meer kosten krijgen doorberekend dan de instellingen in toezichtcategorieën die nauwelijks vanuit de overheidsbijdrage worden gefinancierd. Algemeen uitgangspunt daarbij is dat een toezichtcategorie de kosten van het op die categorie uit te oefenen toezicht in principe zelf dient te financieren. Tevens is rekening te houden met het feit dat niet alle kosten van een toezichthouder aan een toezichtcategorie zijn te koppelen. Het gaat daarbij bijvoorbeeld om de kosten voortkomend uit het toezicht ingevolge de Sanctiewet. Vanwege het repressieve handavingskarakter zijn deze kosten tot nu toe vanuit de overheidsbijdrage gefinancierd. Het wegvallen van deze financieringsbron zal in principe moeten worden opgevangen door alle onder toezicht staande instellingen.

Ten slotte zijn in dit onderdeel van het wetsvoorstel enkele wijzigingen van meer technische aard opgenomen. Het gaat daarbij bijvoorbeeld om een aanpassing van bijlage I van de Wbft, welke aanpassing onder meer voortkomt uit de verordening die betrekking heeft op de veiling van broeikasgas-emissierechten (Verordening (EU) nr. 1031/2010).

§4. Concernfinancieringsmaatschappijen

⁸ Deze tabel is opgesteld aan de hand van gegevens uit de door beide toezichthouders voor het jaar 2013 opgestelde begrotingen.

a. inleiding

Concernfinancieringsmaatschappijen zijn ondernemingen die buiten besloten kring gelden aantrekken en deze gelden uitzetten binnen het concern waartoe zij behoren. Indien zij tevens gelden aantrekken van anderen dan professionele marktpartijen zijn deze ondernemingen vergunningplichtig. Indien zij geen vergunning hebben, overtreden zij artikel 2:11 van de Wft. Wanneer zij evenwel voldoen aan bepaalde voorwaarden, geldt een uitzondering: zij zijn dan niet vergunningplichtig en het Deel Prudentieel toezicht financiële ondernemingen (hierna: Deel 3) is niet op hen van toepassing. In de praktijk wordt oneigenlijk gebruik gemaakt van deze uitzondering. Het thans voorliggende wetsvoorstel beoogt dat oneigenlijke gebruik tegen te gaan.

Reeds in de parlementaire geschiedenis van de Wft is opgemerkt dat het, vanwege het speciale karakter van concernfinancieringsmaatschappijen en hun beperkte doelstelling (in het bijzonder financiering van groepsactiviteiten), sinds 1990 vast beleid is de werkzaamheden van deze ondernemingen onder voorwaarden uit te zonderen van het financiële toezichtsregime indien geen bezwaren bestaan voor de crediteuren en het financiële bestel.⁹ Aan dit laatste is in de huidige Wft als volgt invulling gegeven.

b. huidige voorwaarden

Concernfinancieringsmaatschappijen vervullen een nuttige rol. Wanneer aan de geest van de wet wordt voldaan, is het gerechtvaardigd dat zij zijn uitgezonderd van het regime van het financiële toezicht indien aan bepaalde voorwaarde is voldaan. Het betreft de volgende voorwaarden.

Het huidige artikel 3:2, tweede lid, Wft stelt de voorwaarde dat degene die de gelden ter beschikking krijgt, ten minste 95 procent van de aangetrokken gelden uitzet binnen het concern waartoe de concernfinancieringsmaatschappij behoort. Voorts dient te zijn voldaan aan een van de volgende voorwaarden, genoemd in artikel 3:2, eerste lid:

1. er is een onvoorwaardelijke garantie van de moeder;
2. er is een overeenkomst met de moeder op grond waarvan de moeder de onvoorwaardelijke verplichting heeft de concernfinancieringsmaatschappij steeds van voldoende fondsen te voorzien zodat de concernfinancieringsmaatschappij aan haar verplichtingen kan voldoen ("keep well agreement"); of
3. er is een garantstelling, verstrekt door een bank met zetel in een EU-lidstaat, EER-staat of aangewezen staat.

Bij voorwaarden 1 en 2 moet het eigen vermogen van de moeder gedurende de gehele looptijd van de garantie positief zijn.

Het blijkt mogelijk dat formeel aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan, maar dat in werkelijkheid er toch bezwaren bestaan voor de crediteuren en het financiële bestel. In dat geval is er dus geen vergunningplicht en is deel 3 niet van toepassing, terwijl niet aan de geest van de wet wordt voldaan. Om deze praktijk te redresseren, worden de voorwaarden aangescherpt.

c. de 95%-eis

⁹ Kamerstukken II 2004/05, 29 708, nr. 14, blz. 20/21.

Met betrekking tot de voorwaarde dat ten minste 95 procent van de aangetrokken gelden wordt uitgezet binnen het concern, wordt het volgende opgemerkt. In de praktijk komt het voor dat de concernfinancieringsmaatschappij de aangetrokken gelden uitzet bij een onderneming binnen het concern, maar dat deze onderneming op haar beurt de gelden bedrijfsmatig uitzet buiten het concern. Formeel heeft de concernfinancieringsmaatschappij dan voldaan aan bedoelde voorwaarde. Deze praktijk van indirecte uitzetting buiten het concern is evenwel in strijd met de geest van de wet; de gelden blijven immers uiteindelijk niet binnen het concern.

De hier aan de orde zijnde eis wordt als gevolg van dit wetsvoorstel "andersom" geformuleerd. Bepaald wordt dat de uitzondering niet geldt indien het bedrag van de ter beschikking verkregen gelden voor 5 procent of meer bedrijfsmatig wordt uitgezet buiten het concern. In deze formulering wordt in het midden gelaten wie de gelden buiten het concern uitzet. Ook bij een indirecte uitzetting buiten het concern, dat wil zeggen niet een uitzetting door de concernfinancieringsmaatschappij zelf, is de uitzondering niet van toepassing. Bovendien is bepaald dat de uitzondering niet geldt indien een bedrag, overeenkomend met vijf procent of meer van het bedrag van de ter beschikking verkregen gelden bedrijfsmatig buiten het concern wordt uitgezet. Hiermee wordt beoogd te voorkomen dat zou kunnen worden aangevoerd dat weliswaar een bedrag buiten het concern is uitgezet, maar dat dit niet precies die gelden zijn die zijn verkregen door middel van het aanbieden van effecten. Wanneer een bedrag overeenkomend met 5 procent of meer van de aangetrokken gelden wordt aangewend voor kredietuitzettingen buiten het concern, is de uitzondering niet geldig, ongeacht de herkomst van dat bedrag. Wanneer reeds verkregen gelden worden uitgezet buiten het concern en vervolgens worden nieuwe gelden aangetrokken en zou wel zijn voldaan aan de andere voorwaarden, is de uitzondering niet langer geldig.

d. overige voorwaarden

Thans wordt stilgestaan bij de andere drie voorwaarden. De derde voorwaarde leidt in de praktijk niet tot problemen en er is dus geen aanleiding deze aan te passen. De eerste twee voorwaarden worden gezamenlijk besproken. Zij komen nu nog erop neer dat er hetzij een onvoorwaardelijke garantie door de moeder moet zijn gegeven, hetzij dat er een keep well agreement met de moeder is gesloten. Doorgaans heeft de moeder deze garantie onderscheidenlijk verplichting op papier inderdaad op zich genomen maar in de praktijk blijkt het nogal eens zeer twijfelachtig of de moeder deze garantie of verplichting ook daadwerkelijk kan nakomen als het erop aan zou komen. Anders gezegd: formeel juridisch is voldaan aan een van deze twee voorwaarden, maar er is vaak geen zekerheid dat zij ook materieel kunnen worden geëffectueerd. In de praktijk is het verschil tussen de onvoorwaardelijke garantie en het keep well agreement niet altijd even scherp. Een en ander leidt tot de volgende wijzigingen. De voorwaarde van een keep well agreement vervalt. Dit is mogelijk omdat het vereiste met betrekking tot de garantie op twee manieren wordt aangescherpt. In de eerste plaats is in het nieuwe tweede lid bepaald dat de moeder ervoor zorg draagt dat de onderneming die de gelden ter beschikking verkrijgt de verplichtingen die voortvloeien uit het ter beschikking krijgen van de opvorderbare gelden op elk

moment kan nakomen. Daarnaast geldt ingevolge het nieuwe vierde lid dat het niet langer volstaat dat de moeder aantoonde dat zij slechts op papier een garantie heeft gegeven, maar dat zij deze garantie ook daadwerkelijk moet kunnen nakomen.

Er worden twee verplichtingen tot inkennisstelling van DNB geïntroduceerd. In de eerste plaats dient de concernfinancieringsmaatschappij op verzoek DNB in kennis te stellen van de wijze waarop de moeder ervoor zorg heeft gedragen dat zij haar verplichtingen kan nakomen. In de tweede plaats dient de onderneming waarbij het bedrag of een gedeelte daarvan van de ter beschikking verkregen gelden is uitgezet DNB op diens verzoek in kennis te stellen van de bestemming van deze gelden. Op deze wijze kan DNB nagaan of een bedrag overeenkomend met 5% of meer van de ter beschikking verkregen gelden is of wordt aangewend voor kredietuitzettingen buiten het concern. In beide gevallen dient de inkennisstelling te zijn gedaan binnen een door DNB te stellen termijn. Voldoet de concernfinancieringsmaatschappij onderscheidenlijk haar moeder niet binnen die termijn aan de verplichting tot inkennisstelling, dan kan aan haar een boete worden opgelegd. Bovendien wordt Deel 3 van toepassing drie maanden nadat de door DNB gestelde termijn is verstreken, tenzij zij alsnog voldoen aan de verplichting tot inkennisstelling voordat die periode van drie maanden is verstreken. Anders gezegd: stelt een concernfinancieringsmaatschappij DNB niet op tijd in kennis, dan kan aan haar een boete worden opgelegd. Heeft zij na drie maanden na het verstrijken van de door DNB gestelde termijn nog steeds niet DNB in kennis gesteld, dan is Deel 3 alsnog op haar van toepassing. Dat laatste heeft bovendien als gevolg dat zij vergunningplichtig wordt. Zij zou de termijn van drie maanden dus ook kunnen gebruiken om een vergunning aan te vragen.

Voor de goede orde wordt nog opgemerkt dat onder het nu geldende recht voor de uitzondering op de vergunningplicht en de toepasselijkheid van Deel 3 wordt vereist dat opvorderbare gelden worden aangetrokken als gevolg van het aanbieden van geldmarktinstrumenten met een looptijd van minder dan 12 maanden die tevens voldoen aan de kwalificatie van «effecten». Bedoelde geldmarktinstrumenten worden in artikel 5:1a Wft uitgezonderd van hetgeen in hoofdstuk 5.1 met betrekking tot effecten is bepaald. Indien opvorderbare gelden worden aangetrokken als gevolg van het aanbieden van deze effecten, dan gebeurt dit dus in overeenstemming met hoofdstuk 5.1.¹⁰ Deze voorwaarde levert in de praktijk geen problemen op, zodat dit gedeelte van de regeling niet wordt gewijzigd.

Met deze wijziging wordt tevens een gelijk speelveld gecreëerd voor enerzijds concernfinancieringsmaatschappijen die een garantie krijgen van een moeder die onder toezicht staat van DNB of van een toezichthouder in een lidstaat en anderzijds concernfinancieringsmaatschappijen die een garantie krijgen van een moeder die niet onder een dergelijk toezicht staat.

Tot slot wordt opgemerkt dat geen overgangsrecht nodig is. Het nieuwe artikel 3:2 Wft is van toepassing op degenen die na de inwerkingtreding gelden aantrekt. Op degene die gelden heeft aangetrokken voorafgaand aan de inwerkingtreding van dit artikel blijft het thans geldende recht van toepassing.

¹⁰ Kamerstukken II 2004/05, 29 708, nr. 10, blz. 195.

§5. Modernisering recht op premie-incasso door bemiddelaars

Het recht op premie-incasso stamt uit de Wet assurantiebemiddeling van 18 januari 1952, en was opgenomen in artikel 19 van die wet. Uit de parlementaire behandeling van dat artikel blijkt dat er discussie was over dit recht. "Het feit dat de tussenpersonen en met name de beroepsagenten veelal geneigd zijn de verzekeringnemers als hun cliënten te beschouwen, doet hen hier wellicht eens te gereder van een 'recht' spreken. In wezen echter gaat het hier om de vervulling van een plicht, een plicht namelijk jegens de verzekeraars tot premie-inning, tot accurate premie-afdracht, c.q. tot het uitkeren van schadepenningen en in het algemeen tot het doen van al hetgeen assuradeuren hun in het verkeer met verzekerden opdragen." Het recht op premie-incasso past niet in de nieuwe verhoudingen in de markt, beoogd met het provisieverbod. De bemiddelaar is daarin namelijk niet langer een lasthebber van de verzekeraar, maar opdrachtnemer van de cliënt. Voor de verzekeringen onder het provisieverbod geldt daarom dat premie-incassorecht bij andere verzekeringen dan schadeverzekeringen overbodig is. Omdat het provisieverbod echter ook van toepassing is op betalingsbeschermers of individuele arbeidsongeschiktheidsverzekeringen, voor zover die als schadeverzekeringen kwalificeren, worden deze in het tweede lid uitgezonderd. In het derde lid wordt een definitie gegeven van het begrip betalingsbeschermer.

De mogelijkheid dat de bemiddelaar premies voor verzekeringen incasseert blijft hiermee bestaan voor verzekeringen die onder het provisieverbod vallen, alleen dient dit overeengekomen te worden tussen verzekeraar en bemiddelaar. De verrekening van de geïnde premies verloopt via een rekening-courantverhouding waardoor een financiële band wordt gecreëerd tussen de aanbieder en de bemiddelaar. Om te voorkomen dat daar sturing van uitgaat, die in de weg kan staan aan het handelen in het belang van de klant door de bemiddelaar, kunnen op grond van artikel 4:15 Wft bij algemene maatregel van bestuur voorwaarden worden gesteld over premie-incasso door de bemiddelaar ten aanzien van verzekeringen die onder het provisieverbod vallen. In de praktijk zal moeten worden gezien of hiermee de beoogde modernisering zal slagen.

§6. Wettelijk kader voor geregistreeerde gedekte obligaties

Het wetsvoorstel voorziet erin dat het juridisch kader voor gedekte obligaties op het niveau van de wet wordt gebracht. Dit maakt het mogelijk om het regime voor (toezicht op) gedekte obligaties te versterken. Thans zijn de regels met betrekking tot de registratie van gedekte obligaties in lagere regelgeving opgenomen, als onderdeel van de uitwerking van de kapitaalseisen voor verzekeraars. In dat kader is het niet mogelijk om de uitgevende instellingen van die obligaties rechtstreeks verplichtingen op te leggen. De voorgestelde nieuwe regeling voor gedekte obligaties beoogt dit wel mogelijk te maken.

Gedekte obligaties zijn obligaties die worden uitgegeven door banken, waarbij de uitgevende bank onderpand afzondert als zekerheid voor de

obligatiehouders. Tot op heden hebben Nederlandse banken voor ongeveer € 53 miljard aan gedekte obligaties uitgegeven.¹¹

In 2008 is in Nederland regelgeving ingevoerd op grond waarvan gedekte obligaties die aan bepaalde voorwaarden voldoen, door DNB geregistreerd worden conform artikel 52, vierde lid, van de richtlijn beleggingsinstellingen.¹² Omdat een relatief groot deel van hun beleggingsportefeuille uit deze veilige investeringen mag bestaan, kan het voor beleggingsinstellingen en levensverzekeraars aantrekkelijk zijn in deze geregistreerde, gedekte obligaties te investeren.¹³ Als daarnaast wordt voldaan aan de eisen die voortvloeien uit artikel 129 van de Verordening kapitaalvereisten,¹⁴ kunnen banken en beleggingsondernemingen die in deze obligaties beleggen, daaraan een lagere risicoweging toekennen onder de standaardbenadering en een lagere kans op verlies bij wanbetaling (loss-given default) onder de eenvoudige interne modellenmethode voor het kredietrisico dan thans het geval is.

De regelgeving voor gedekte obligaties is thans opgenomen in het Besluit Prudentiële Regels Wft en de Uitvoeringsregeling Wft. Deze regelgeving is doelbewust licht gehouden. Zij beperkt zich in hoofdzaak tot voorschriften die dienen om te verzekeren dat banken geregistreerde gedekte obligaties kunnen uitgeven die aan de hiervoor genoemde Europese richtlijnen voldoen en om ervoor te zorgen dat Nederlandse financiële instellingen gebruik kunnen maken van voornoemde versoepeling van de kapitaaleisen voor geregistreerde gedekte obligaties. Met name is bepaald dat activa als zekerheid voor de obligatiehouders dienen te worden afgescheiden en dat DNB speciaal toezicht houdt.

De laatste jaren blijken investeerders behoefte te hebben aan meer duidelijkheid in het wettelijk kader zelf, over de eisen die aan het onderliggende onderpand worden gesteld als ook over de verplichtingen die op de uitgevende instellingen rusten. Ook toezichthouder DNB wenst nadere regelgeving.

Met het onderhavige voorstel wordt een separate grondslag voor de regelgeving over geregistreerde, gedekte obligaties in de Wft opgenomen. Dit maakt het mogelijk om het toezicht op gedekte obligaties te versterken. De

¹¹ Bron: ING (2012).

¹² Richtlijn nr. 2009/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe's) (PbEG L 302) (richtlijn beleggingsinstellingen).

¹³ Artikel 52 van de richtlijn 2009/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe's).

Richtlijn nr. 92/49/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (PbEG L 228) (derde richtlijn schadeverzekeraars).

Richtlijn nr. 2002/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 5 november 2002 betreffende levensverzekering (PbEG L 345) (richtlijn levensverzekeraars).

¹⁴ Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012.

nieuwe grondslag zal tevens gebruikt worden om op lager niveau nadere eisen te stellen aan de vormgeving van de gedekte obligaties.

Kernelement blijft dat een onder toezicht staande bank gedekte obligaties kan uitgeven die, indien is voldaan aan bepaalde voorwaarden, geregistreerd worden door toezichthouder DNB. Expliciet is opgenomen dat de uitgevende bank de verplichting heeft om aan de registratie-eisen te blijven voldoen. Hiermee wordt de reikwijdte van het toezicht van DNB uitgebreid. De voorwaarden voor registratie worden bij algemene maatregel van bestuur nader materieel uitgewerkt, waarbij zoveel mogelijk zal worden aangesloten bij de al bestaande praktijk in Nederland en andere EU-lidstaten.

§7. Overige wijzigingen van de Wet op het financieel toezicht

a. informatieverstopping over toepasselijke vangnetregeling

In haar eindrapport "Verloren krediet II – de balans opgemaakt" heeft de parlementaire enquêtecommissie financieel stelsel onder leiding van het Lid De Wit (commissie De Wit) aanbevolen om de voorlichting en communicatie inzake het depositogarantiestelsel voor consumenten te vergroten.¹⁵ In de kabinetsreactie op het eindrapport heeft het kabinet toegezegd om te bezien hoe de communicatie rond het depositogarantiestelsel kan worden verbeterd.¹⁶ In lijn met de aanbeveling van de commissie De Wit, wordt in de Wft een actieve informatieplicht voor banken opgenomen. Banken krijgen zodoende binnen de informatievoorziening betreffende het depositogarantiestelsel een centrale rol teneinde de consument beter te informeren over de werking van het depositogarantiestelsel.

In het verlengde van de aanbeveling van de commissie De Wit wordt ook voorgesteld om een actieve informatieplicht op te nemen voor financiële ondernemingen als bedoeld in artikel 3:110, eerste lid, Wft, die verplicht deelnemen aan het beleggerscompensatiestelsel (bijvoorbeeld beleggingsondernemingen die beleggingsdiensten verlenen). Ook voor deze ondernemingen zal gaan gelden dat zij voortaan actief informatie betreffende het beleggerscompensatiestelsel ter beschikking moeten stellen aan beleggers.

b. reclameverbod met betrekking tot systeemrelevantiestatus

Vanaf de inwerkingtreding van de Wijzigingswet financiële markten 2014¹⁷ bevat de Wft en de onderliggende regelgeving het begrip systeemrelevantie. Met dit begrip wordt in brede zin bedoeld op de invloed die het wegvallen van een bepaalde financiële onderneming kan hebben op het functioneren van het financiële stelsel en de gevolgen die dat kan hebben voor de reële economie.

In het verleden is gebleken dat een door de markt als systeemrelevant beschouwde financiële onderneming, bijvoorbeeld een bank, door diezelfde markt als veiliger wordt gezien omdat men aanneemt dat de onderneming, in geval van een groot probleem, door de Staat zal worden gesteund. Daarmee kan een als systeemrelevant beschouwde of aangemerkte onderneming

¹⁵ Kamerstukken II 2011/12, 31 980, nr. 61.

¹⁶ Kamerstukken II 2011/12, 31 980, nr. 77.

¹⁷ Kamerstukken II 2012/13, 33 632, nr. 2.

voordeel hebben bij de aan haar (impliciet of expliciet) toegedichte status van systeemrelevantie.

Het beleid ten aanzien van systeemrelevante ondernemingen heeft als doel toekomstige steun van de Staat te voorkomen, waarmee een eventueel financieringsvoordeel zal verminderen. Dit gebeurt enerzijds door de *kans* op grote financiële problemen te verkleinen, door het verplichten van een extra kapitaalbuffer en het opstellen van herstelplannen. Anderzijds wordt de *impact* van een onverhoopt faillissement verkleind door het opstellen van resolutieplannen en door de beschikbaarheid van een resolutie-instrumentarium waarmee de continuïteit van een systeemrelevante onderneming verzekerd is, terwijl de te absorberen verliezen van de onderneming door haar aandeelhouders en schuldeisers worden gedragen.

Ook na de implementatie van bovengenoemd beleid is het onwenselijk dat een als systeemrelevant beschouwde of aangemerkte onderneming deze status in haar uitingen gebruikt om daaruit profijt te halen. Met het oog daarop wordt voorgesteld om een verbod op te nemen op het voor reclamedoeleinden gebruiken van informatie over die status.

c. bedrijfsvoering en goede werking van het betalingsverkeer

Het toezicht op de bedrijfsvoering van financiële ondernemingen concentreert zich op de inrichting van de interne bedrijfsprocessen van financiële ondernemingen. De afgelopen jaren hebben laten zien dat het belangrijk is dat financiële ondernemingen zich daarbij ook rekenschap geven van de functie die zij in het financiële stelsel vervullen. Waar disfunctioneren van een financiële onderneming een maatschappelijk ontwrichtende werking zou kunnen hebben, zal de toezichthouder sterker toezien op specifieke aspecten van de bedrijfsvoering van onder toezicht staande ondernemingen.

Nadrukkelijk is van belang dat het betalingsverkeer, dat een vitaal onderdeel is van het financiële stelsel, goed blijft functioneren. Nu al verlangt DNB van de onder toezicht staande schakels in de betaalketen (banken, betaalinstanties en afwikkelondernemingen) dat zij zich bij de inrichting van hun bedrijfsvoering houden aan normen zoals de Principles for Financial Market Infrastructures. Daarnaast heeft de toezichthouder (vrijwillige) afspraken gemaakt met eigenaren van betaalproducten over de standaarden waar hun producten op grond van door de ECB en het Eurosysteem ontwikkelde raamwerken, het "Oversight Framework for card payment schemes", "Oversight Framework for credit transfer schemes" en het "Oversight Framework for direct debit schemes", aan moeten voldoen. Het streven op Europees niveau naar een verdere toename van elektronisch betalingsverkeer – dat bovendien steeds vaker grensoverschrijdend is – gecombineerd met de ontwikkeling van nieuwe elektronische betaalmethoden op korte termijn, legt een extra verantwoordelijkheid bij de schakels in de betaalketen om hun rol op een veilige en robuuste manier te blijven vervullen. Om hieraan waar nodig meer invulling te kunnen geven dan nu al het geval is, wordt in artikel 3:17, tweede lid, Wft "waarborgen van de goede werking van het betalingsverkeer" toegevoegd aan de lijst van onderwerpen waarover in het kader van de bedrijfsvoering bij algemene maatregel van bestuur nadere regels kunnen worden gesteld.

d. opname toepassing lichtere regeling beheerders van beleggingsinstellingen in register

Voorgesteld wordt om beheerders van beleggingsinstellingen die vallen onder de lichtere regeling op te nemen in het openbare register van de AFM. De lichtere regeling geldt ten eerste voor beheerders die beleggingsinstellingen beheren waarvan het totaal aan beheerde activa onder een drempel van € 100 miljoen blijft. Ten tweede geldt de lichtere regeling voor beheerders die uitsluitend beleggingsinstellingen beheren die zonder hefboomfinanciering werken, waarbij in de beleggingsinstellingen die de beheerder beheert gedurende een periode van vijf jaar geen terugbetalingsrechten kunnen worden uitgeoefend. Het totaal aan beheerde activa van de ten tweede bedoelde beheerders moet onder een drempel van € 500 miljoen blijven. Voor beleggingsinstellingen die aanbieden aan niet-professionele beleggers gelden nog aanvullende eisen om gebruik te kunnen maken van de lichtere regeling. Op grond van deze lichtere regeling is geen vergunning vereist en wordt er geen lopend toezicht uitgeoefend, maar moeten wel bepaalde meldingen worden gedaan en moet informatie aan de toezichthouders worden verstrekt. Opname in het register was nog geen onderdeel van de lichtere regeling, maar wordt nu toegevoegd zodat ook openbaar is welke beheerders gebruik maken van deze regeling. Voor het publiek wordt daarmee ook inzichtelijk onder welke regeling beheerders vallen.

e. ontbindingsbevoegdheid AFM bij beleggingsinstellingen

In artikel 4:54 Wft is een bevoegdheid opgenomen voor de AFM om in bepaalde gevallen de rechtbank te kunnen verzoeken een maatschappij voor collectieve belegging in effecten te ontbinden of het vermogen van een fonds voor collectieve belegging in effecten te vereffenen. Na de implementatie van de richtlijn beheerders van alternatieve beleggingsinstellingen geldt deze bevoegdheid niet langer in het kader van beleggingsmaatschappijen en beleggingsfondsen vanwege het karakter van maximumharmonisatie van deze richtlijn. Het is lidstaten echter wel toegestaan aanvullende regels te stellen voor beheerders van beleggingsinstellingen (en daarmee beleggingsmaatschappijen en beleggingsfondsen), indien rechten van deelneming worden aangeboden aan niet-professionele beleggers in de lidstaat. Van deze mogelijkheid is in Nederland gebruik gemaakt middels artikel 4:37p Wft. Thans wordt de bevoegdheid voor de AFM tot het doen van een ontbindingsverzoek bij de rechtbank dan wel het doen van een verzoek tot vereffening uitgebreid naar beleggingsmaatschappijen en beleggingsfondsen, indien rechten van deelneming hierin worden aangeboden aan niet-professionele beleggers.

f. concentratie bank- en effectenrecht

Artikel I, onderdeel B, voegt aan hoofdstuk 1.1 van de Wft een nieuwe afdeling 1.1.5 toe die ziet op de behandeling van burgerlijke (civiele) zaken op een bepaald deelgebied van het bank- en effectenrecht. Ingevolge het in te voegen artikel 1:23a worden die zaken geconcentreerd bij de rechtbank Amsterdam. Verwacht wordt dat dit zal bijdragen aan de kwaliteit van de rechtspraak en aan de efficiëntie van de rechtsgang in die zaken. Dit onderdeel geeft uitvoering aan een in gerechtelijke kringen al langer bestaande wens.

De rechterlijke indeling is met ingang van 1 januari 2013 (ingrijpend) gewijzigd door de Wet Herziening Gerechtelijke Kaart (HGK). Als gevolg daarvan zijn er nu nog 11 rechtbanken (voorheen 19) en 4 gerechtshoven (voorheen 5). Door deze schaalvergroting beschikken de gerechten in beginsel over voldoende zaken, mensen en middelen om de kwaliteit van de rechtspraak voor de toekomst te borgen en meer maatwerk mogelijk te maken. Ook kan op specialistische gebieden meer expertise worden opgebouwd en behouden.

Dit laatste betekent dat er, in vergelijking tot voorheen, minder behoefte is aan wettelijke concentratie van zaken bij gespecialiseerde rechtbanken. Op een beperkt aantal gebieden is de behoefte aan concentratie er nog wel. Dat is volgens het Toetsingskader Wettelijke Concentratie van de Raad voor de rechtspraak het geval als een bepaalde categorie zaken bijzondere rechterlijke expertise vereist en daarnaast sprake is van ten minste een van de volgende omstandigheden:

- er is jaarlijks een beperkt aantal zaken van die categorie;
- aanwezigheid van omgevingspartners op een bepaalde locatie maakt concentratie op die locatie wenselijk;
- concentratie draagt bij aan de efficiency van de procesgang.

Tot de gebieden waar wettelijke concentratie wenselijk wordt geacht behoort ook een deel van het bank- en effectenrecht, in het bijzonder voor zover het gaat om civiele zaken met betrekking tot het verlenen van beleggingsdiensten, het verrichten van beleggingsactiviteiten en het aanbieden van effecten aan het publiek. Concentratie van deze categorieën zaken kan bijdragen aan de kwaliteit en de efficiëntie van de rechtspraak, en aan de opbouw en het behoud van kennis en expertise bij de rechtbank Amsterdam. Ook kan hiervan een gunstig effect uitgaan op de positie van Nederland als financieel centrum.

De relatieve competentie van de rechtbanken wordt in algemene zin geregeld in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Hoofregel is dat in beginsel de rechtbank van de woonplaats van de gedaagde bevoegd is. Sommige wetten die het economisch verkeer in een bepaalde sector regelen, bevatten een afwijking van die hoofdregel, inhoudende dat in de desbetreffende wet aangewezen categorieën zaken bij een (of soms twee) rechtbank(en) worden geconcentreerd. In overeenstemming daarmee wordt de voorgestelde concentratie van civiele zaken op het gebied van het bank- en effectenrecht geregeld in de Wft. De regeling geldt ingevolge het in artikel XIII voorziene overgangsrecht alleen voor zaken die na de datum van inwerkingtreding van dit wetsvoorstel aanhangig worden gemaakt.

g. aanpassing van artikel 3:97 en van de portefeuilleoverdracht door verzekeraars

Op 1 januari 2014 zijn reeds bepaalde onderdelen van de Implementatiewet richtlijn solvabiliteit II in werking getreden, waaronder artikel I, onderdeel CA, dat voorzorg in de opneming van een nieuw artikel 3:97 in de Wft. Dat artikel is toegesneden op de terminologie van die richtlijn. Aangezien dat artikel nu wordt toegepast onder het huidige solvabiliteitsregime en het tijdstip van toepassing van genoemde richtlijn nog onduidelijk is, wordt voorgesteld artikel 3:97 aan de huidige terminologie aan te passen.

Voorts worden enkele verbeteringen voorgesteld in de portefeuilleoverdracht.

In de eerste plaats wordt verduidelijkt dat bij die overdrachten ook moet worden gelet op de solvabiliteitsmarge in de twaalf maanden volgend op de overdracht. Voorts wordt DNB de mogelijkheid gegeven bij de portefeuilleoverdracht van schadeverzekeraars ook te kijken naar andere elementen dan de solvabiliteitsmarge. Bij overdracht van een levensverzekeringsportefeuille of een natura-uitvaartverzekeringsportefeuille kan DNB dat al. Zij kan bij de overdracht van een levensverzekeringsportefeuille bijvoorbeeld kijken naar het mogelijk vervallen van de fiscale aftrek. Dat kan niet in het belang van de betrokken polishouder zijn en aanleiding vormen niet in te stemmen met de overdracht.

§8. Toezicht accountantsorganisaties en tuchtrechtspraak accountants

a. inleiding

Op het gebied van accountancy worden vier wetswijzigingen voorgesteld. De eerste wijziging betreft artikel 24b Wet toezicht accountantsorganisaties (Wta) en strekt ter verduidelijking van de reikwijdte van het verbod op het verlenen van andere diensten door accountantsorganisaties die wettelijke controles verrichten. De tweede wijziging, die ook de Wta betreft, heeft betrekking op de uitwisseling van toezichtinformatie tussen de AFM en DNB en tussen de met verschillende taken belaste onderdelen van de AFM. De derde wijziging heeft betrekking op de Wet tuchtrechtspraak accountants (Wtra) en heeft tot doel om een regeling te introduceren voor de samenloop van klachten bij de accountantskamer. De laatste wijziging, die ook de Wtra betreft, heeft betrekking op de bevoegdheid van de accountantskamer om aan partijen een geheimhoudingsplicht op te leggen wanneer bij de behandeling van een tuchtklacht vertrouwelijke informatie wordt uitgewisseld. Deze wijzigingen worden hieronder nader toegelicht.

b. reikwijdte van het verbod van artikel 24b Wta

Op grond van artikel 24b Wta, dat op 1 januari 2013 in werking is getreden, mag een accountantsorganisatie die wettelijke controles verricht bij een organisatie van openbaar belang (OOB), naast controlediensten geen andere werkzaamheden verrichten voor die OOB.

De scheiding van wettelijke controles en andere werkzaamheden is een maatregel die de onafhankelijkheid van externe accountants en de kwaliteit van de wettelijke controles beoogt te bevorderen. De onafhankelijkheid kan immers in het geding komen als een grote verwevenheid bestaat tussen de accountantsorganisatie en de OOB. Dat zal zich onder meer kunnen voordoen wanneer een accountantsorganisatie, naast de wettelijke controle, verschillende andere diensten voor de OOB verricht. Het verbod van artikel 24b richt zich tot de vergunninghoudende accountantsorganisatie in Nederland en heeft betrekking op werkzaamheden die worden verricht ten behoeve van de OOB zelf. Ten aanzien van de reikwijdte van het begrip "controlediensten" wordt verwezen naar de toelichting bij het amendement Plasterk¹⁸ op grond waarvan artikel 24b in de Wta is ingevoerd en de motie Postema die is aangenomen bij de Eerste Kamerbehandeling.¹⁹

¹⁸ Kamerstukken II 2011/12, 33 025, nr. 18.

¹⁹ Kamerstukken I 2012/13, 33 025, nr. H.

Grote accountantsorganisaties zijn veelal georganiseerd in verschillende juridische entiteiten die onder een gemeenschappelijke naam opereren. Van gebruikers van financiële informatie kan niet worden verwacht dat zij het juridisch onderscheid zien tussen de vergunninghoudende accountantsorganisatie en haar netwerkdelen. Gezien de structuur van de accountantsorganisaties is het wenselijk dat het verbod van artikel 24b Wta zich mede uitstrekt tot de netwerkdelen van de vergunninghoudende accountantsorganisatie. Daarnaast is het wenselijk dat het verbod zich ook uitstrekt tot werkzaamheden die worden verricht ten behoeve van de aan de OOB gelieerde entiteiten. De OOB zal doorgaans een onderdeel uitmaken van een concern. De onafhankelijkheid van de accountantsorganisatie kan ook in het geding komen wanneer zij, naast wettelijke controles, verschillende andere diensten verricht voor de aan de OOB gelieerde entiteiten. Daarom wordt voorgesteld om het verbod van artikel 24b Wta breder te formuleren zodat daaronder ook diensten vallen die worden verricht voor de aan de OOB gelieerde entiteiten.

Op grond van de voorgestelde nieuwe tekst van artikel 24b mag een accountantsorganisatie die wettelijke controles verricht bij een OOB, naast controlediensten geen andere werkzaamheden verrichten voor de OOB en de aan de OOB gelieerde entiteiten (ongeacht of deze in Nederland of in het buitenland zijn gevestigd). De accountantsorganisatie mag voorts geen wettelijke controles verrichten indien (i) een Nederlands netwerkdelen van de accountantsorganisatie andere werkzaamheden verricht voor de OOB of een Nederlandse of buitenlandse gelieerde entiteit van de OOB of (ii) een buitenlands netwerkdelen van de accountantsorganisatie andere werkzaamheden verricht voor de OOB of een aan de OOB gelieerde entiteit die in Nederland is gevestigd.

Werkzaamheden die worden verricht door buitenlandse netwerkdelen van de accountantsorganisatie ten behoeve van gelieerde entiteiten van de OOB die in het buitenland zijn gevestigd, vallen niet onder de reikwijdte van het verbod. Deze werkzaamheden zijn in mindere mate verbonden met de Nederlandse rechtssfeer, aangezien zowel het netwerkdelen als de gelieerde entiteit in het buitenland is gevestigd. Om die reden is er van afgezien om het verbod van artikel 24b ook voor deze werkzaamheden te laten gelden. In situaties waarin buitenlandse netwerkdelen van de accountantsorganisatie andere diensten verrichten voor een aan de OOB gelieerde entiteit die in het buitenland is gevestigd, blijft wel het uitgangspunt gelden dat de accountantsorganisatie zelf dient na te gaan of haar onafhankelijkheid in het geding komt. Zo ja, dan dient zij maatregelen te treffen om die onafhankelijkheid te waarborgen. Voor zover de onafhankelijkheid niet kan worden gewaarborgd, dan dient de accountantsorganisatie af te zien van de wettelijke controle bij de desbetreffende OOB.

Ook het voorstel van de Europese Commissie voor de hervorming van de accountantsmarkt²⁰ bevat een strikte scheiding tussen wettelijke controles en andere werkzaamheden die ook ziet op netwerkdelen van de accountantsorganisatie en op aan de OOB gelieerde entiteiten. Afhankelijk van de definitieve Europese regelgeving zal worden bezien in hoeverre deze

²⁰ COM (2011) 779 final.

wetswijziging aanpassing behoeft.

Vanuit de sector wordt de verduidelijking van de reikwijdte van het verbod van artikel 24b ondersteund. De Nederlandse Beroepsorganisatie van Accountants (NBA) heeft bij de inwerkingtreding van artikel 24b aan haar leden meegegeven dat zij de reikwijdte van het verbod te beperkt acht en dat een bredere toepassing van het verbod aangewezen lijkt.²¹ In dat opzicht kan de bredere formulering gezien worden als een concretisering van de door de beroepsorganisatie nagestreefde interpretatie van het verbod en de reeds bestaande praktijk. Ook de AFM ondersteunt een ruimere reikwijdte van het verbod van artikel 24b.

Een bredere toepassing van het verbod dat betrekking heeft op netwerkonderdelen van de accountantsorganisatie die in een andere Europese lidstaat zijn gevestigd, kan onder bepaalde omstandigheden een beperking van het Europese vrij verkeer van diensten tot gevolg hebben. Beperkingen van het vrij verkeer van diensten kunnen worden gerechtvaardigd onder andere wanneer het gaat om redelijke maatregelen van een lidstaat die noodzakelijk zijn voor de bescherming van bepaalde publieke belangen. Deze maatregelen moeten geschikt zijn voor het beoogde doel en ze mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.²² De voorgestelde uitbreiding van het verbod van artikel 24b Wta heeft als doel de onafhankelijkheid van de accountantsorganisaties te versterken. Wettelijke controles van goede kwaliteit dragen bij aan een behoorlijke werking van en vertrouwen in de financiële markten.²³ De onafhankelijkheid van accountantsorganisaties is belangrijk voor de kwaliteit van de wettelijke controles. Het stellen van strenge eisen aan de onafhankelijkheid van accountantsorganisaties wordt tevens gezien als een veiligheidsmaatregel voor de bescherming van beleggers, kredietverleners en tegenpartijen die een belang hebben in OOB's²⁴ alsmede voor de handhaving van de goede reputatie van de sector. De voorgestelde uitbreiding van het verbod van artikel 24b is geschikt om de bovengenoemde doelen te realiseren. Met deze maatregel kan worden gewaarborgd dat de onafhankelijkheid van de accountantsorganisatie die wettelijke controles verricht bij een OOB, niet in het geding komt wanneer netwerkonderdelen van die accountantsorganisatie andere diensten verrichten voor de OOB en de Nederlandse entiteiten die aan de OOB zijn gelieerd. Het doel dat met voorgestelde maatregel wordt beoogd, kan bovendien niet worden verwezenlijkt met minder vergaande maatregelen. De reeds geldende verplichting voor de accountantsorganisaties om zelfstandig te toetsen of de onafhankelijkheid in het geding komt wanneer een netwerkonderdeel andere diensten verleent aan de OOB of aan gelieerde entiteiten en om maatregelen te treffen om de onafhankelijkheid te waarborgen, laat veel ruimte over voor een subjectief oordeel van de accountantsorganisatie dat beïnvloed kan worden door zakelijke en financiële prikkels. Een ander alternatief, waarbij het verbod van artikel 24b alleen geldt

²¹ NBA Alert 27, "Scheiding controlediensten & andere werkzaamheden en verplichte kantoorroulatie", p.6-7.

²² Zie C-76/90 Säger v. Dennemeyer & Co. Ltd [1991] ECR I-4221 en C-384/93 Alpine Investments BV v. Minister van Financiën [1995] ECR I-1141.

²³ Richtlijn 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 mei 2006 betreffende de wettelijke controles van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen, tot wijziging van de Richtlijnen 78/660/EEG en 83/349/EEG van de Raad en houdende intrekking van Richtlijn 84/253/EEG van de Raad (PbEU 2006, L 157), overweging 9.

²⁴ COM (2011) 779 final, overweging 7.

voor netwerkdereidelen van de accountantsorganisatie waarmee de accountantsorganisatie een nauwe samenwerking heeft, wordt evenmin effectief geacht. De gebruikers van de jaarrekening hebben doorgaans geen inzicht in de mate van samenwerking en verwevenheid tussen de accountantsorganisatie en haar netwerkdereidelen. Bij de beoordeling van de onafhankelijkheid is juist ook het vermijden van de schijn van niet-onafhankelijkheid belangrijk. Door aan te sluiten bij de definitie van "netwerkdereidelen" zoals opgenomen in de Wta, wordt niet alleen de onafhankelijkheid in wezen maar ook de onafhankelijkheid in schijn gewaarborgd. Tot slot wordt opgemerkt dat de voorgestelde reikwijdte van het verbod van artikel 24b Wta ook niet verder gaat dan het voorstel van de Europese Commissie voor een scheiding van de wettelijke controles en andere werkzaamheden in de Europese Unie.²⁵

c. uitwisseling van toezichtinformatie door de AFM

Met artikel 63a Wta is beoogd te waarborgen dat vertrouwelijke gegevens in de zin van deze wet binnen de muren van de AFM blijven, behoudens de gevallen waarin verstrekking is toegestaan op grond van de Wta.

Richtlijn nr. 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 17 mei 2006 betreffende de wettelijke controles van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen, tot wijziging van de Richtlijnen 78/660/EEG en 83/349/EEG van de Raad, en houdende intrekking van Richtlijn 84/253/EEG van de Raad (PbEU 2006, L 157) staat toe dat op de hoofdregel van geheimhouding uitzonderingen mogelijk zijn, voor zover deze voortvloeien uit nationale wet- of regelgeving of bestuursrechtelijke procedures. De Tweede Kamer heeft met een aannemen van het amendement Van Vliet c.s.²⁶ bij de Wet op het accountantsberoep de zogenaamde "Chinese walls" tussen de verschillende toezichtafdelingen van de AFM willen slechten. Op grond van artikel 63a, tweede lid, Wta kan de AFM nu sinds 1 januari 2013 vertrouwelijke gegevens of inlichtingen, verkregen bij de uitvoering van haar taak op grond van deze wet, verstrekken aan de met verschillende taken belaste organisatieonderdelen van de AFM. Bij het in de wet opnemen van deze uitzondering lijkt geen rekening te zijn gehouden met de uit de richtlijn voortvloeiende uitzondering dat van een toezichthoudende instantie ontvangen informatie uitsluitend mag worden gebruikt voor de uitvoering van functies in de zin van de richtlijn. Met het toevoegen van een nieuw artikel wordt in deze onvolkomenheid voorzien. Uit het hiervoor genoemde amendement Van Vliet c.s. vloeit ook voort dat de AFM vertrouwelijke gegevens, verkregen bij de vervulling van de haar ingevolge de Wet toezicht financiële verslaggeving opgedragen taak, kan verstrekken aan DNB. In de wet is daarentegen niet opgenomen, dat de AFM relevante informatie verkregen bij de vervulling van de haar ingevolge de Wta opgedragen taak kan doorgeven aan DNB. Het wegvallen van de "Chinese walls" lijkt daarmee wettelijk incompleet. Ook deze leemte wordt met hetzelfde nieuwe artikel ingevuld.

d. samenloop van klachten bij de accountantskamer

Het is wenselijk, vanuit het oogpunt van goede en efficiënte tuchtrechtspraak, dat de Wtra een regeling bevat voor de samenloop van klachten die worden ingediend bij de accountantskamer door particuliere klagers enerzijds en door

²⁵ COM (2011) 779 final, artikel 10.

²⁶ Kamerstukken II 2011/12, 33 025, nr. 15

de AFM of de NBA anderzijds. De voorgestelde regeling (op te nemen in een nieuw artikel 25a Wtra) bevat een verplichting voor de secretaris van de accountantskamer om periodiek opgave te doen van alle ingediende tuchtklachten tegen accountants aan de AFM en de NBA, al dan niet onder verzending van de betreffende processtukken. Voorts wordt voorgesteld dat de accountantskamer de bevoegdheid krijgt om de behandeling van een klacht op te schorten wanneer de AFM of de NBA een eigen klacht over hetzelfde feitencomplex (willen) voorbereiden.

De wenselijkheid van de voorgestelde regeling is gelegen in het feit dat tegen bepaalde gedragingen van accountants klachten worden ingediend door zowel particuliere klagers als de AFM of de NBA. Ook komt het voor dat klachten door particuliere klagers ongegrond worden verklaard omdat zij over onvoldoende bewijsmateriaal beschikken om de klachten goed te verwoorden en te onderbouwen. Dit hangt veelal samen met een gebrek aan deskundigheid bij particuliere klagers en het feit dat zij geen inzage hebben in het (controle)dossier. De AFM en de voorzitter van de NBA kunnen daarentegen, indien daartoe aanleiding is, wel inzage in het controledossier verkrijgen en zij kunnen klachten doorgaans beter verwoorden en uitgebreider en beter onderbouwen. De AFM en de NBA hebben echter doorgaans een langere tijd nodig om een klacht voor te bereiden. Indien in de tussentijd een onvoldoende onderbouwde klacht ongegrond wordt verklaard, kan de accountantskamer een latere klacht over hetzelfde feitencomplex ingediend door de AFM of de NBA niet altijd in behandeling nemen vanwege de mogelijke werking van het *ne bis in idem* beginsel. Wanneer de tuchtrechter dit beginsel niet aan de orde acht, kan het voorgaande tot gevolg hebben dat een eerst ongegronde klacht later alsnog gegrond wordt verklaard, hetgeen vanuit het oogpunt van rechtszekerheid en efficiëntie ook onwenselijk is. Om deze redenen wordt het wenselijk geacht dat de AFM en de NBA op de hoogte worden gehouden van alle ingediende klachten. Dat biedt hen de gelegenheid om zich te beraden of zij ook aanleiding zien om een klacht in te dienen. Tevens is het wenselijk dat de behandeling van een klacht tijdelijk door de tuchtrechter kan worden opgeschort opdat de AFM of de NBA een eigen klacht over hetzelfde feitencomplex zorgvuldig kan voorbereiden en indienen.

De voorgestelde regeling voorziet in de mogelijkheid om de AFM en de NBA op de hoogte te houden van de ingediende tuchtklachten en de behandeling van een klacht op te schorten voor ten hoogste negen maanden wanneer de AFM of de NBA een eigen klacht (willen) voorbereiden. Na het indienen van een klacht door de AFM of de NBA kan de voorzitter van de accountantskamer op grond van artikel 22, vierde lid, besluiten om de zaken te voegen. Tevens kan de voorzitter van de accountantskamer besluiten om de zaken niet te voegen maar ze gelijktijdig te behandelen. Het voorgaande zal inhouden dat de processtukken niet worden uitgewisseld, maar dat de twee zaken bijvoorbeeld op een zitting gezamenlijk worden behandeld. Indien de zaken niet worden gevoegd, kan de accountantskamer in de ene tuchtzaak op de hoogte komen van bepaalde informatie die in de andere tuchtzaak niet naar voren wordt gebracht. In dergelijke gevallen, ervan uitgaande dat de accountant in beide zaken zich heeft kunnen verweren, kan de accountantskamer haar uitspraken baseren op de informatie uit beide tuchtzaken. Daarmee kan worden voorkomen dat de accountantskamer in twee tuchtzaken met betrekking tot hetzelfde feitencomplex tot andersluidende oordelen komt.

e. geheimhoudingsplicht

Tot slot wordt voorzien in een bevoegdheid van de accountantskamer om aan partijen een geheimhoudingsplicht op te leggen, al dan niet in combinatie met een dwangsom, wanneer bij de behandeling van een zaak vertrouwelijke informatie wordt uitgewisseld.

Tijdens de behandeling van twee gevoegde zaken, en overigens ook bij de behandeling van een enkelvoudige klacht, kan er sprake zijn van uitwisseling of openbaarmaking van vertrouwelijke informatie. Daarbij zal het onder meer gaan om vertrouwelijke informatie met betrekking tot de controlecliënt, die geen partij in de klachtprocedure hoeft te zijn, en om vertrouwelijke informatie die onder een geheimhoudingsplicht van een partij valt. Het is daarom wenselijk dat de accountantskamer een geheimhoudingsplicht kan opleggen aan partijen, al dan niet in combinatie met een dwangsom. Een dergelijke voorziening wordt voorgesteld in artikel 29a.

§9. Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme

a. handelaren in goederen

In de toezichtspraktijk van de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme (Wwft) is gebleken dat handelaren in goederen van EUR 15.000 of meer in toenemende mate die goederen niet zelf verkopen, maar daarbij als tussenpersoon een bemiddelende rol spelen. Omdat zij alleen kwalificeren als instelling in de zin van artikel 1, eerste lid, onderdeel a, Wwft indien zij goederen verkopen, zijn zij als tussenpersoon niet gehouden cliëntenonderzoek te doen of een melding te doen in geval van een ongebruikelijke transactie. Evenmin kunnen zij, bij een onverplichte melding te goeder trouw, aanspraak maken op de strafrechtelijke of civielrechtelijke vrijwaring, bedoeld in de artikelen 19 en 20 Wwft.

Handelaren worden evenmin aangemerkt als instelling in de zin van de Wwft wanneer zij goederen verkopen onder het voor hen geldende drempelbedrag van EUR 15.000. Meer dan eens hebben dergelijke handelaren aan de toezichthouder laten weten dat zij een ongebruikelijke transactie onder het drempelbedrag wilden melden, maar dat niet hebben gedaan bij ontbreken van de verplichting om te melden en van de mogelijkheid van vrijwaring.

Zowel transacties waarbij een handelaar betrokken is als tussenpersoon als transacties die onder het drempelbedrag liggen, kunnen relevant zijn in verband met het voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering.

Voorgesteld wordt om tussenpersonen die bemiddelen bij de koop en verkoop van goederen waarbij een groter risico op witwassen bestaat, te weten voertuigen, schepen, kunstvoorwerpen, antiquiteiten, edelstenen, edele metalen, sieraden of juwelen, ook aan te merken als instelling in de zin van de Wwft, zodat ook op hen het Wwft-regime van toepassing wordt.

Voor handelaren in goederen die onverplicht gegevens willen verstrekken aan de Financiële inlichtingen eenheid, FIU-Nederland, over een transactie onder het drempelbedrag van EUR 15.000 waarvan zij menen dat die ongebruikelijk is, voert het, mede gezien het betrokken bedrag, te ver om hen als instelling in

de zin van de Wwft aan te merken, gelet op de rechten en plichten die daarbij horen. Voorgesteld wordt dat zij bij een onverplichte melding, onder voorwaarden, vallen onder de strafrechtelijke of civielrechtelijke vrijwaring, bedoeld in de artikelen 19 en 20 Wwft. Naast de voorwaarde die geldt op grond van de artikelen 19 en 20, te weten dat de melding te goeder trouw is gedaan, zijn als voorwaarden opgenomen dat zij hun melding onverwijld doen en dat zij daarbij de bij hen beschikbare informatie over de cliënt en de transactie verschaffen aan de Financiële inlichtingen eenheid.

b. pandhuizen

Het is gebleken dat transacties door pandhuizen relevant kunnen zijn in verband met het voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering. Bij gelegenheid van de voorgenomen introductie van nieuwe regels over pandbeleningen in Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek,²⁷ wordt voorgesteld aan artikel 1, eerste lid, onderdeel a, een subonderdeel toe te voegen waarmee pandhuizen expliciet worden aangemerkt als instelling in de zin van de Wwft. Waar pandbeleningen zouden vallen onder het begrip leningen als bedoeld in bijlage I bij de herziene bankenrichtlijn,²⁸ zouden pandhuizen als financiële instelling in de zin van artikel 1, eerste lid, onderdeel a, subonderdeel 2° Wwft reeds thans kunnen kwalificeren als instelling in de zin van die wet. Om elk misverstand te vermijden is ervoor gekozen pandhuizen expliciet als instelling aan te wijzen.

§10. Introductie van beleggingsmunten

Door middel van de wijziging in Artikel VI wordt de invoering van beleggingsmunten mogelijk gemaakt. Geconstateerd is dat bij een deel van het publiek een behoefte bestaat om vermogen vast te leggen in zuivere en gestandaardiseerde producten in edelmetaal. Dit kan zijn in zilveren en gouden sieraden, of in onbewerkte baren edelmetaal, maar ook in edelmetalen munten, de zogenaamde 'bullion coins'. Bekende 'bullion coins' zijn onder andere de Zuid-Afrikaanse Krugerrand, de Canadese Maple Leaf, de Australische Gold Nugget, de Amerikaanse Gold Nugget en de Oostenrijkse Wiener Philharmoniker. Deze munten hebben alle de hoedanigheid van wettig betaalmiddel, maar de metaalwaarde overstijgt de nominale waarde. De prijs van deze munten wordt dan ook bepaald door de metaalwaarde en niet door de nominale waarde.

Nederland kent wel gouden en zilveren munten - de in de Muntwet 2002 opgenomen gouden en zilveren dukaten - maar dat zijn feitelijk oude handelsmunten, waarvan het gehalte aan edelmetaal te laag is om als beleggingsmunt te kunnen fungeren. Daarnaast worden bij iedere uitgifte van een bijzondere munt ook zilveren en gouden munten uitgegeven. Ook voor deze munten geldt dat het gehalte aan edelmetaal te laag is om als beleggingsmunt te fungeren. Voorts zijn deze munten specifiek bedoeld voor verzamelaars en daarnaast hebben de munten een steeds wisselende

²⁷ Kamerstukken II 2011/12, 33 334, nr. 2.

²⁸ Richtlijn nr. 2006/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 14 juni 2006 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (herschikking) (PbEU L 177).

beeldenaar, afhankelijk van de gelegenheid van uitgifte, dit in tegenstelling tot 'bullion coins' die wel een vaststaande en onveranderlijke beeldenaar hebben. Door de Koninklijke Nederlandse Munt is bij munthandelaren navraag gedaan over het voornemen tot de introductie in Nederland van beleggingsmunten. De invoering van beleggingsmunten wordt door munthandelaren verwelkomd, indien de munten van uitmuntende kwaliteit zijn, hetgeen wil zeggen dat zij het hoogst mogelijke gehalte aan edelmetaal bevatten. Voorts moeten de beleggingsmunten een herkenbaar Nederlandse afbeelding hebben. De Nederlandse beleggingsmunten zullen, evenals de 'bullion coins' in andere landen, een onveranderlijk uiterlijk en onveranderlijke technische specificaties hebben.

§11. Kaderwet financiële verstrekkingen Financiën

De Kaderwet financiële verstrekkingen Financiën biedt de Staat de mogelijkheid om garanties te geven en verzekeringen af te sluiten ter dekking van de risico's, die verbonden zijn aan de handel in goederen en diensten van in Nederland gevestigde bedrijven met afnemers in het buitenland. In de praktijk gaat het hierbij om de verschillende verzekeringsproducten waarop, onder de exportkredietverzekeringfaciliteit van de Staat, betalings- en andere aan de export verbonden risico's kunnen worden afgedekt. Veelal is de verzekerde of de begunstigde van een garantie een Nederlandse exporteur of diens bank. Daarom is thans vastgelegd dat de verzekeringen worden afgesloten met of de garanties worden afgegeven aan in Nederland belastingplichtige ondernemers of ondernemingen. Het komt in de praktijk echter steeds vaker voor dat andere dan in Nederland belastingplichtige ondernemers of ondernemingen in verband met transacties van Nederlandse exporteurs risico's zouden moeten lopen, wat zij alleen doen als zij die geheel of gedeeltelijk bij de Staat kunnen onderbrengen, omdat zij die niet in de markt kunnen verzekeren. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan in het buitenland belastingplichtige banken en geldschieters van Nederlandse banken. In verband met de verdergaande internationalisering en de noodzaak om ten behoeve van de Nederlandse export over voldoende financiële middelen te kunnen blijven beschikken, is het wenselijk om de kring van mogelijke verzekerden uit te breiden, zonder uiteraard het rechtstreekse verband van de exportgaranties en -verzekeringen met een transactie van een Nederlandse onderneming los te laten. Met het oog hierop wordt voorgesteld om de exportkredietfaciliteiten in de Kaderwet te verruimen.

Daarnaast wordt voorgesteld om de Staat de bevoegdheid te geven om op beperkte schaal te herverzekeren. De bevoegdheid om te herverzekeren is bij de laatste wetswijziging van de Kaderwet financiële verstrekkingen Financiën in 2010²⁹ geheel vervallen met uitzondering van herverzekering van verzekeringen die zijn afgesloten door de Multilateral Investment Guarantee Agency van de Wereldbank. Het is echter niet ongebruikelijk dat publieke exportkredietverzekeraars over en weer de betalingsrisico's die voortvloeien uit deelname van exporteurs (toeleveranciers) aan exportcontracten van exporteurs (hoofdcontractanten) uit andere landen, in herverzekering nemen als de staatsexportkredietverzekeraar van de buitenlandse hoofdcontractant als verzekeraar optreedt. Enerzijds versterkt deze praktijk de concurrentiepositie

²⁹ Stb. 2009, 495; Kamerstukken 31 382.

van de toeleverende exporteur, terwijl anderzijds het risico van de staatsexportkredietverzekeraar, die het risico van de hoofdcontractant verzekert, wordt verminderd. Momenteel kan de Staat wel risico's in herverzekering geven als er sprake is van een Nederlandse hoofdcontractant en een buitenlandse toeleverancier, maar kan hij geen risico's in herverzekering nemen als er sprake is van een Nederlandse toeleverancier en een buitenlandse hoofdcontractant. De voorgestelde wijziging beoogt deze onevenwichtige situatie op te heffen en daardoor de concurrentiepositie van toeleverende Nederlandse exporteurs te verbeteren.

§12. Overige wetten

a. Wet financiële markten BES

Dit wetsvoorstel bevat twee kleine wijzigingen van de Wet financiële markten BES. Een van de voorgestelde aanpassingen heeft betrekking op de mogelijkheden die de AFM heeft tot het verlenen van ontheffingen; de andere is van wetgevingstechnische aard.

b. Sanctiewet 1977

De Sanctiewet 1977 wordt gewijzigd zodat de Minister van Financiën, naast de bestaande mogelijkheden om een dwangsom of boete op te leggen, ook de mogelijkheid krijgt een aanwijzing op te leggen indien een instelling haar verplichtingen ten aanzien van de bedrijfsvoering niet nakomt.

c. Algemene wet bestuursrecht

Dit wetsvoorstel bevat twee wijzigingen van de Algemene wet bestuursrecht. Ten eerste zijn in de bijlage waarin is geregeld ten aanzien van welke voorschriften geen beroep bij de bestuursrechter kan worden ingesteld, omwille van de duidelijkheid verwijzingen naar de relevante bepalingen van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen opgenomen. Daarnaast wordt een omissie hersteld door te voorzien in een bijzondere rechtsgang van besluiten genomen ter handhaving van de Sanctiewet 1977.

§13. Administratieve lasten, nalevingskosten en toezichtlasten

In deze paragraaf worden, voor zover relevant, ten aanzien van de diverse wijzigingen de administratieve lasten beschreven.

Uitbreiding geschiktheids- en betrouwbaarheidstoetsing en bankierseed

Met de uitbreiding van de geschiktheid- en betrouwbaarheidstoetsing zijn in beperkte mate informatieverplichtingen richting de toezichthouder gemoeid. In de algemene toelichting is bijvoorbeeld aangestipt dat DNB kennis en ervaring van de nieuwe groep medewerkers zal toetsen, daartoe zal zij onder andere een curriculum vitae nodig hebben die de onderneming zal dienen aan te leveren. De administratieve lasten zijn echter gering. De administratieve lasten verbonden aan de uitbreiding van de eed of belofte zijn nihil.

Voorts zullen de ongeveer 300 banken en verzekeraars in Nederland initiële

nalevingskosten maken om te borgen dat de ongeveer 500 verantwoordelijken voor transacties die het risicoprofiel wezenlijk kunnen beïnvloeden, geschikt en betrouwbaar zijn. Geschat wordt dat hier per onderneming ongeveer 6 uur mee gemoeid is wat neerkomt op ongeveer 60.000 euro. De kosten voor de toetsingen op geschiktheid en betrouwbaarheid van bestaande medewerkers wordt geschat op ongeveer 1 miljoen euro. Voor nieuwe medewerkers wordt verwacht dat ongeveer 100.000 euro aan structurele nalevingskosten moeten worden gemaakt. De stijging van de toezichtlasten, doordat er een aantal extra medewerkers zal moeten worden aangetrokken die toetsingen voor de nieuwe doelgroep verrichten, zal bekostigd worden door de opbrengsten uit de eenmalige toezichthandelingen (zie de in artikel II van het wetsvoorstel opgenomen wijzigingen van de Wbft).

De initiële nalevingskosten om te borgen dat de eed of belofte wordt afgelegd door medewerkers die het risicoprofiel van de onderneming wezenlijk (kunnen) beïnvloeden alsmede medewerkers die zich rechtstreeks bezighouden met het verlenen van financiële diensten, bedragen ongeveer 3.400.000 euro. Er zijn ongeveer 17.000 ondernemingen die volgens schattingen hier ongeveer 6 uur voor nodig zullen hebben. Deze schatting gaat er vanuit dat deze ondernemingen reeds beschikken over procedures om bijvoorbeeld het afleggen van een gedragscode te bewerkstelligen. De kosten voor het afleggen van de eed of belofte door ongeveer 60.000 bestaande medewerkers worden geschat op ongeveer 750.000 euro, ook hierbij wordt er vanuit gegaan dat aangesloten kan worden bij bestaande initiatieven (bijvoorbeeld update-trainingen, medewerkersbijeenkomsten of awareness-initiatieven). De structurele nalevingskosten verbonden aan een eed of belofte, af te leggen door nieuwe medewerkers, worden begroot op ongeveer 75.000 euro. De stijging van de toezichtlasten zal naar verwachting minimaal zijn omdat aangesloten kan worden bij het bredere risicogebaseerde toezicht op de integere en beheerste bedrijfsvoering.

Concernfinancieringsmaatschappijen

De wijziging betreffende de concernfinancieringsmaatschappijen heeft tot gevolg dat ondernemingen die thans geen vergunning behoeven omdat zij nu nog onder een uitzondering vallen maar na de inwerkingtreding van dit wetsvoorstel niet langer onder die uitzondering vallen, de keuze hebben: een vergunning aanvragen of aan de aangescherpte voorwaarden voldoen. Voor degene die ervoor kiezen te voldoen aan de aangescherpte voorwaarden zullen de administratieve lasten en nalevingskosten niet stijgen. Vermoed wordt dat slechts weinigen ervoor kiezen een vergunning aan te vragen. Een andere mogelijkheid is dat het concern niet langer gelden aantrekt door middel van een concernfinancieringsmaatschappij. Voor de bonafide concernfinancieringsmaatschappijen, die thans ook materieel aan de voorwaarden voldoen, zal er niets veranderen.

Modernisering recht op premie-incasso door bemiddelaars

Vanwege het feit dat het hier gaat om een inperking van de reikwijdte van een bestaande bepaling die op zichzelf geen lasten of kosten veroorzaakt en er aan bestaande afspraken omtrent premie-incasso niets hoeft te wijzigen door deze aanpassing, zijn administratieve lasten en nalevingskosten niet aan de orde.

Informatieverschaffing over toepasselijke vangnetregeling

Omdat het onderhavig voorstel geen specifieke informatieverplichtingen bevat,

brenkt dit voorstel geen gevolgen voor de administratieve lasten. Inzake de nalevingskosten is de verwachting dat deze verplichting niet zal leiden tot additionele nalevingskosten. Momenteel rust op de instellingen reeds een informatieverplichting over een vangnetregeling en uit dien hoofde zouden zij intern al over de benodigde informatie moeten beschikken teneinde aan een verzoek tegemoet te kunnen komen. Waar momenteel de informatieplicht ziet op het verstrekken van informatie op “verzoek”, wat tot meervoudige handelingen kan leiden en daardoor tot additionele kosten, kan een instelling door een actieve informatieplicht meerdere consumenten bereiken met een eenvoudige handeling (bijvoorbeeld door het plaatsen van informatie op een website). Derhalve is de verwachting dat met een actieve informatieplicht de nalevingskosten voor de instellingen niet zullen toenemen.

Reclameverbod met betrekking tot systeemrelevantiestatus

Het reclameverbod ten aanzien van de systeemrelevante status van financiële ondernemingen brengt geen administratieve lasten of nalevingskosten met zich mee. De toezichtlasten zullen door dit verbod naar verwachting evenmin stijgen omdat de handhaving van dit verbod kan meelopen in het bestaande doorlopende toezicht en geen extra capaciteit van de toezichthouder vergt.

Opname toepassing lichtere regeling beheerders van beleggingsinstellingen in register

De opname in het register van de AFM van beheerders van beleggingsinstellingen die vallen onder de lichtere regeling heeft geen gevolgen voor de administratieve lasten, nalevings- of uitvoeringskosten. Deze beheerders zijn al verplicht om een melding aan de AFM te doen. De opname in het register door de AFM heeft geen wijzigingen van deze melding tot gevolg en daarmee ook geen administratieve lasten of nalevingskosten. De uitvoeringskosten voor de melding aan de AFM zijn reeds meegenomen bij de wet van 25 juni 2013 waardoor de richtlijn beheerders van alternatieve beleggingsinstellingen is geïmplementeerd.³⁰ Deze melding moest reeds worden verwerkt in een intern register. Dat nu wordt gekozen voor een openbaar register heeft geen gevolgen voor de uitvoeringskosten.

Ontbindingsbevoegdheid AFM bij beleggingsinstellingen

De introductie van artikel 4:37pa Wft behelst een uitbreiding van de bevoegdheid van de AFM om in bepaalde gevallen de rechtbank te kunnen verzoeken een beleggingsmaatschappij te ontbinden, respectievelijk het vermogen van een beleggingsfonds te vereffenen. De wijziging veroorzaakt geen administratieve lasten, omdat de wijziging geen rapportage- of informatieverplichtingen met zich meebrengt. Ook is geen sprake van nalevingskosten, aangezien de wijziging geen inhoudelijke verplichtingen introduceert voor beleggingsmaatschappijen en beleggingsfondsen en diens beheerders.

Aanpassing van artikel 3:97 en van de portefeuilleoverdracht door verzekeraars

De aanpassing van de artikelen 3:118, eerste lid, onderdeel a, en zesde lid,

³⁰ Wet van 25 juni 2013 tot wijziging van de Wet op het financieel toezicht, het Burgerlijk Wetboek, de Wet op de economische delicten en enige fiscale wetten ter implementatie van richtlijn nr. 2011/61/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 8 juni 2011 inzake beheerders van alternatieve beleggingsinstellingen en tot wijziging van de Richtlijnen 2003/41/EG en 2009/65/EG en van de Verordeningen (EG) Nr. 1060/2009 en (EU) Nr. 1095/2010 (PbEU 2011, L 174) (Stb. 2013, 228).

3:118a, eerste lid, 3:128, eerste lid, en 3:131, tweede lid, onderdelen a en b, Wft betekent dat overnemende verzekeraars voortaan aannemelijk moeten maken dat zij ook tot 12 maanden na de overname van een verzekeringsportefeuille kunnen blijven voldoen aan de vereiste minimale solvabiliteitsmarge. Zij zullen hiervoor informatie moeten aanleveren. Deze informatie zullen zij echter sowieso al moeten aanleveren, zodat dat geen extra verplichting betekent. Bovendien bedroeg het aantal portefeuilleoverdrachten in 2012 minder dan 10. Daarom is afgezien van een berekening van de administratieve lasten en nalevingskosten.

Toezicht accountantsorganisaties en tuchtrechtspraak accountants
Aangezien deze wetswijziging een reeds bestaande praktijk beoogt te concretiseren, worden er geen nalevingskosten verwacht anders dan de nalevingskosten die werden voorzien bij de inwerkingtreding van artikel 24b.

Wijziging Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme
De voorgestelde wijziging van de Wwft waarmee een tussenpersoon die bemiddelt bij overeenkomsten inzake koop en verkoop van voertuigen, schepen, kunstvoorwerpen, antiquiteiten, edelstenen, edele metalen, sieraden of juwelen, ook wordt aangemerkt als instelling in de zin van artikel 1, eerste lid, onderdeel a, Wwft, zal naar schatting niet leiden tot een wezenlijke toename van situaties waarin cliëntenonderzoek moet worden verricht of van meldingen van ongebruikelijke transacties en derhalve evenmin van administratieve lasten of nalevingskosten. Dat geldt ook voor de onverplichte melding door handelaren van ongebruikelijke transacties onder het drempelbedrag van 15.000 euro.

§14. Consultatie

(...)

ARTIKELSGEWIJS

ARTIKEL I

A

De definitie van "geregistreeerde gedekte obligatie" wordt hiermee op wetsniveau vastgelegd. Dit houdt verband met het feit dat in artikel 1:107 Wft expliciet de registratie van gedekte obligaties is opgenomen. De definitie van gedekte obligatie sluit aan bij artikel 52, vierde lid, van de richtlijn beleggingsinstellingen en overige EU-regelgeving op grond waarvan gedekte obligaties onder bepaalde voorwaarden in aanmerking komen voor een gunstiger behandeling met betrekking tot bepaalde solvabiliteitseisen.

De definitie is tweeledig. Hieronder valt een obligatie die is opgenomen in de lijst voor gedekte obligaties die aan de eisen van artikel 52 vierde lid van de richtlijn beleggingsinstellingen voldoen. Dit betreft obligaties die zijn geregistreerd in andere lidstaten. Daarnaast vallen hieronder obligaties die zijn geregistreerd conform artikel 3:33a eerste lid. Dit heeft betrekking op obligaties die worden uitgegeven door banken met een zetel in Nederland.

In de huidige systematiek is er geen aanleiding meer voor onderscheid tussen gedekte obligaties en geregistreerde gedekte obligaties, zoals dit voorkwam in het Besluit Prudentiële regels Wft, omdat de elementen waaraan een obligatie moet voldoen om te worden aangemerkt als geregistreerde gedekte obligatie, nu zijn opgenomen in artikel 3:33a eerste lid, of in op die bepaling gebaseerde lagere regelgeving.

B

Het nieuwe artikel 1:23a strekt ertoe civiele zaken die betrekking hebben op (onderdelen van) het bank- en effectenrecht te concentreren bij de rechtbank Amsterdam. De achtergronden van dit voorstel zijn belicht in het algemene deel van deze toelichting (zie paragraaf 7f).

Ingevolge artikel 1:23a wordt de rechtbank Amsterdam de (bij uitsluiting) bevoegde rechtbank voor civiele zaken betreffende het verlenen van beleggingsdiensten, het verrichten van beleggingsactiviteiten of het aanbieden van effecten aan het publiek. De ervaring leert dat deze categorieën zaken bij uitstek voldoen aan de door de Raad voor de rechtspraak opgestelde toetsingscriteria voor wettelijke concentratie. De betrokken zaken worden in het algemeen gekenmerkt door een specialistisch karakter, en het aantal is beperkt (ca. 60-100 per jaar). Er is in die zaken al sprake van feitelijke concentratie in Amsterdam - ongeveer de helft wordt thans in Amsterdam behandeld – en ook de aanwezigheid van DNB, de AFM, Euronext Amsterdam en gespecialiseerde advocatenkantoren vormt een argument ten gunste van concentratie in Amsterdam.

C

In artikel 1:107 Wft wordt aan lid 2 toegevoegd dat beheerders van beleggingsinstellingen die vallen onder de zogenoemde lichtere regeling van artikel 2:66a Wft, ook worden opgenomen in het register van de AFM. Deze beheerders vallen niet onder de vergunningplicht maar zijn wel verplicht om zich op grond van artikel 2:66a Wft te melden bij de AFM. Deze melding werd echter tot dusver niet opgenomen in een openbaar register. De onderhavige wijziging bewerkstelligt dat in het openbare register voor iedereen zichtbaar is welke beheerders in Nederland gebruik maken van de lichtere regeling. Subonderdeel 8° bepaalt dat financiële ondernemingen die worden beheerd door een beheerder met een vergunning, of een beheerder die een melding heeft gedaan, ook worden opgenomen in het register. Ook beleggingsinstellingen die worden beheerd door beheerders die vallen onder de lichtere regeling worden als gevolg van de toevoeging in de subonderdelen 5° en 9° opgenomen in het register.

Aan het derde lid van artikel 107 worden twee onderdelen toegevoegd. Het nieuwe onderdeel m voorziet in registratie van banken die geregistreerde gedekte obligaties uitgeven. De uitgevende banken en de categorieën geregistreerde gedekte obligaties worden separaat geregistreerd. De registratie wordt nader geregeld in artikel 3:33a. Het nieuwe onderdeel n voorziet in registratie van categorieën geregistreerde gedekte obligaties. De term 'categorie' is ontleend aan de richtlijn beleggingsinstellingen. Daaronder worden bijvoorbeeld verstaan alle afzonderlijke obligaties die bij dezelfde

emissie, of in een serie, onder dezelfde voorwaarden en onder dezelfde dekking, worden uitgegeven.

Bij de registratie wordt apart vermeld of de betreffende categorie voldoet aan de eisen van artikel 129 van de verordening kapitaalvereisten. Deze vermelding vervalt zodra de geregistreerde gedekte obligaties niet meer aan de aanvullende eisen voldoen. De registratie wordt nader geregeld in artikel 3:33a.

D en E

Deze wijzigingen houden verband met de wijziging van artikel 3:2, waarmee het regime voor concernfinancieringsmaatschappijen wordt aangescherpt. De wijzigingen van de artikelen 2:11, tweede lid, en 2:16, vierde lid, hebben louter tot doel de bedoeling van deze artikelen duidelijker weer te geven. Die bedoeling is dat degene op wie het Deel Prudentieel toezicht financiële ondernemingen ingevolge artikel 3:2 niet van toepassing is, geen vergunning behoeft.

F

De wijziging van artikel 3:2 houdt verband met de aanscherping van het regime voor concernfinancieringsmaatschappijen. In het algemene gedeelte van de toelichting zijn de redenen voor de wijziging van artikel 3:2 reeds uiteengezet.

In aanvulling daarop wordt thans nog het volgende opgemerkt. In het huidige artikel 3:2 staat nog de zinsnede "zonder een door de Nederlandsche Bank of door een toezichthouder van een andere lidstaat verleende vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van bank". De bedoeling van deze zinsnede is dat degene op wie deel 3 niet van toepassing is op grond van de artikel 3:2, tevens niet vergunningplichtig is, mits wordt voldaan aan de voorwaarden die in artikel 3:2 zijn genoemd. Deze regel wordt niet gewijzigd, maar bij nader inzien is het minder juist dat in artikel 3:2 te bepalen. In de combinatie van enerzijds de artikelen 2:11 en 2:16, en anderzijds artikel 3:2 lijkt een cirkelredenering te kunnen worden gelezen. De huidige artikelen 2:11 en 2:16 bepalen dat een vergunningplicht niet geldt indien is voldaan aan artikel 3:2, terwijl het huidige artikel 3:2 slechts van toepassing is op degene die niet vergunningplichtig is. Het is beter in de artikelen 2:11 en 2:16 – de artikelen die betrekking hebben op de vergunningplicht – te bepalen dat degene op wie het Deel Prudentieel toezicht financiële ondernemingen ingevolge artikel 3:2 niet van toepassing is, niet vergunningplichtig is. In het thans voorliggende wetsvoorstel wordt dat duidelijker verwoord in de artikelen 2:11 en 2:16. Tevens vervalt de nu aan de orde zijnde zinsnede in artikel 3:2. Met de hier genoemde aanpassingen wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

G

Met deze wijziging van artikel 3:8, tweede lid, wordt geëxpliciteerd dat beleidsbepalers en interne toezichthouders van financiële ondernemingen de eed of belofte afleggen in het kader van de geschiktheidstoetsing. Mocht een beleidsbepaler of interne toezichthouder hiertoe niet overgaan, of de eed of belofte na aflegging niet naleven, dan kan de toezichthouder hieraan in het

kader van de geschiktheidstoets consequenties verbinden. Dit kan er in een uiterst geval toe leiden dat de beleidsbepaler of interne toezichthouder zijn functie niet langer kan uitoefenen.

H

Eén van de maatregelen die de regering wil nemen in het kader van de hervorming van de financiële sector is het toetsen van personen werkzaam bij een bank of verzekeraar die verantwoordelijk zijn voor - kort gezegd - transacties met grote financiële risico's. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar paragraaf 2, onderdelen a en b, van het algemeen deel van de toelichting.

Het nieuwe artikel 3:9a, eerste lid, stelt de eis dat bedoelde personen geschikt moeten zijn in verband met de uitoefening van hun taak. Ook geldt voor hen de eis van betrouwbaarheid. Hoewel de grote prudentiële risico's waar de regering tegen wil optreden zich vooral zullen voordoen bij banken en verzekeraars, kan niet worden uitgesloten dat die risico's zich ook voordoen bij andere financiële ondernemingen. Om in dat geval snel en adequaat te kunnen handelen is in het vierde lid de mogelijkheid opgenomen om bij algemene maatregel van bestuur ook andere financiële ondernemingen onder het bereik van bedoelde maatregel te brengen.

Met het voorgestelde tweede lid wordt vastgelegd dat betrouwbaarheid, na vaststelling, in beginsel buiten twijfel staat en alleen in geval van nieuwe feiten of omstandigheden opnieuw wordt vastgesteld. Ook worden de regels over betrouwbaarheid die bij algemene maatregel van bestuur op grond van artikel 3:9 zijn vastgelegd, van overeenkomstige toepassing verklaard.

Ingevolge het voorgestelde derde lid kunnen regels worden gesteld zodat de groep personen die onder het bereik van het eerste lid valt, in het kader van de geschiktheidstoetsing een eed of belofte moeten afleggen.

I

In dit onderdeel wordt artikel 3:11 gewijzigd en wordt bewerkstelligd dat artikel 3:9a ook van toepassing is op - kort gezegd - in Nederland gelegen bijkantoren van banken met zetel in een staat die geen lidstaat is. Dit bevordert een gelijk speelveld in de Nederlandse consumentenmarkt.

J en K

Tot op heden gelden de artikelen 3:8 en 3:9 alleen voor verzekeraars met zetel in Nederland en voor in Nederland gelegen bijkantoren van herverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat (zie artikel 3:13). Volgens de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel ter implementatie van de herverzekeringsrichtlijn,³¹ zijn de artikelen 3:8 en 3:9 niet van toepassing op levens- en schadeverzekeraars van buiten de Europese Unie met bijkantoor in Nederland, omdat in deze gevallen een vertegenwoordiger aangesteld moet

³¹ Richtlijn 2005/68/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 december 2005 betreffende herverzekering en houdende wijziging van Richtlijnen 73/239/EEG en 92/49/EEG van de Raad en van Richtlijnen 98/78/EG en 2002/83/EG (Pb EU 2005, L323).

worden die op geschiktheid en betrouwbaarheid wordt getoetst (zie artikel 3:47 van de wet). Volgens artikel 162, tweede lid, onder i, van de richtlijn Solvabiliteit II,³² moeten bijkantoren van schade- en levensverzekeraars van buiten de Europese Unie aan de governance-vereisten (artikelen 41 tot en met 50 van de richtlijn) voldoen. Hieronder vallen ook eisen van geschiktheid en betrouwbaarheid. Dit maakt de wijziging van artikel 3:12, waarmee de eisen van de artikelen 3:8 en 3:9 ook komen te gelden voor in Nederland gelegen bijkantoren van levensverzekeraars of schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is, noodzakelijk. Ook wordt artikel 3:14 van de wet, dat geldt voor bijkantoren van natura-uitvaartverzekeraars van buiten de Europese Unie, overeenkomstig aangepast. De eisen van geschiktheid en betrouwbaarheid gelden daardoor ook voor de beleidsbepalers en interne toezichthouders van deze bijkantoren.

Tot slot wordt in dit onderdeel artikel 3:9a eveneens van toepassing verklaard op de bijkantoren van levens-, schade- en natura-uitvaartverzekeraars van buiten de Europese Unie. Hierdoor gaan de geschiktheids- en betrouwbaarheidseisen ook gelden voor personen werkzaam bij verzekeraars die verantwoordelijk zijn voor – kort gezegd - grote financiële risico's (vergelijk de toelichting bij het nieuwe artikel 3:9a).

L

Op terreinen waar disfunctioneren van een financiële onderneming een maatschappelijk ontwrichtende werking zou kunnen hebben, zal de toezichthouder ter zake van de beheersing van specifieke onderdelen van de bedrijfsvoering meer eisen stellen aan de onder toezicht staande ondernemingen. In dit verband verdient het betalingsverkeer speciale aandacht. Onder toezicht staande financiële ondernemingen die onderdeel uitmaken van de betaalketen, zoals banken, betaalinstanties of afwikkelondernemingen, moeten er voor zorgen dat hun bedrijfsvoering erop gericht is de betalingsinfrastructuur en het vertrouwen daarin in stand te houden door in hun bedrijfsvoering te voldoen aan door de toezichthouder vastgestelde kwaliteitseisen. Dit betekent dat de toezichthouder niet alleen beoordeelt of de financiële soliditeit van een in artikel 3:17 genoemde financiële onderneming op orde is; hij dient ook te beoordelen of voldaan is aan niet-financiële eisen die erop gericht zijn de betalingsinfrastructuur in stand te houden. Dit kunnen bijvoorbeeld normen zijn over de mate waarin betaalsystemen beschikbaar moeten zijn. In verband hiermee wordt aan het tweede lid van artikel 3:17 een nieuwe onderdeel e toegevoegd op basis waarvan in het Besluit prudentiële regels Wft nadere regels kunnen worden gesteld aan de bedrijfsvoering, welke regels uitwerking geven aan dit element van de stabiliteit van het financiële stelsel. Daarbij kan uitvoering worden gegeven aan normen die internationaal zijn vastgesteld zoals de Principles for Financial Market Infrastructures en standaarden die door het Eurosysteem ontwikkeld worden voor banken en betaalinstanties.

M

In dit onderdeel - en de nieuwe artikelen 3:9a en 4:15a – wordt een eed of

³² Richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 betreffende de toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en het herverzekeringsbedrijf (PbEU 2009, L335).

belofte geïntroduceerd voor bepaalde medewerkers van financiële ondernemingen. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar paragraaf 2, onderdelen a en b, van het algemeen deel van de toelichting.

In het eerste lid van het nieuwe artikel 3:17a wordt voorgeschreven dat een financiële onderneming waarvan de beleidsbepalers en interne toezichthouders ingevolge artikel 3:8, eerste lid, van de wet worden getoetst op hun geschiktheid, borgt dat bepaalde medewerkers verklaren dat zij moreel en ethisch zullen handelen en zich hier ook naar gedragen. Het betreft de medewerkers van een afwikkelonderneming, betaalinstelling, clearinginstelling, elektronischgeldinstelling, entiteit voor risico-acceptatie, bank, premiepensioeninstelling of verzekeraar wier werkzaamheden het risicoprofiel van de onderneming wezenlijk kunnen beïnvloeden of die zich rechtstreeks bezighouden met het verlenen van financiële diensten.

Het is aan de onderneming zelf – en daarmee ook diens primaire verantwoordelijkheid - om te bepalen welke medewerker onder deze reikwijdte valt. In algemene zin kan hierover wel het volgende worden opgemerkt. De afbakening tot medewerkers die het risicoprofiel van de onderneming wezenlijk kunnen beïnvloeden is niet nieuw: deze medewerkers zijn onderdeel van de richtlijn kapitaaleisen³³ alsmede de Regeling beheerst beloningsbeleid³⁴ en worden in de richtsnoeren van de Europese Bankautoriteit (EBA) gedefinieerd als "identified staff".³⁵ Het betreft de groep medewerkers die met hun werkzaamheden verantwoordelijk zijn voor de risico's van de activiteiten met een wezenlijke invloed op het risicoprofiel van de financiële onderneming. Het gaat hierbij niet alleen om medewerkers in beleidsbepalende of leidinggevende functies (voor zover deze personen niet reeds vallen onder de geschiktheidstoetsing). Ook medewerkers die werkzaamheden uitvoeren binnen activiteiten met een wezenlijke invloed op het risicoprofiel van de onderneming kunnen hieronder vallen; hetzelfde geldt voor personen met een controlerende functie en personen met een beloning met sterke invloed op het risicoprofiel. Gedacht kan bijvoorbeeld worden aan individuele handelaren op 'trading desks' die omvangrijke posities kunnen innemen, medewerkers van commerciële afdelingen bij verzekeraars alsmede kredietverstrekkers en kredietbeoordelaars bij banken, medewerkers die invloedrijke contracten afsluiten, en leden van commissies die besluiten over kredietverstrekking, het productontwikkelingsproces of omvangrijke contracten, gerelateerd aan resultaten of balansposities.

Voor de bepaling van de activiteiten die een wezenlijke invloed (kunnen) hebben op het risicoprofiel van de financiële onderneming, moet niet alleen worden gekeken naar de financiële risico's van deze activiteiten maar ook naar de niet-financiële risico's. Ook niet-financiële risico's, zoals juridische, reputatie- en IT-risico's, kunnen immers een wezenlijke invloed hebben op het risicoprofiel van een onderneming. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat

³³ Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen, tot wijziging van Richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de Richtlijnen 2006/48/EG en 2006/49/EG (PbEU 2013, L176), artikel 92, tweede lid.

³⁴ Stcrt. 2012, 26874, artikel 3.

³⁵ In de richtlijn kapitaaleisen en de Regeling beheerst beloningsbeleid wordt gesproken van "medewerkers wier werkzaamheden een materiële invloed hebben op het risicoprofiel". Met de terminologie "wezenlijke invloed" in plaats van "materiële invloed" is geen inhoudelijke wijziging beoogd: het betreft alleen een taalkundige aanpassing.

de financiële risico's met een wezenlijke invloed op het risicoprofiel van een onderneming afhankelijk zijn van de aard van de activiteiten van de onderneming. Zo geldt voor banken en beleggingsondernemingen dat krediet-, markt-, kapitaal- en liquiditeitsrisico's de meest algemeen voorkomende risico's zijn die invloed hebben op het risicoprofiel. Voor verzekeraars betreft het vooral verzekeringstechnische, markt- en renterisico's.

De andere afbakening van medewerkers die de eed of belofte dienen af te leggen tot de groep medewerkers die (namens de financiële onderneming) financiële diensten verleent, is evenmin nieuw. Deze is reeds opgenomen in artikel 4:9, tweede lid, van de wet. Het gaat daarbij - anders dan bij het nieuwe artikel 4:15a, eerste lid³⁶ en de omschrijving mogelijkwerijs doet vermoeden - in dit onderdeel niet om degenen werkzaam bij financiële dienstverleners maar om degenen werkzaam bij overige financiële ondernemingen die financiële diensten verlenen en waarvan de beleidsbepalers en interne toezichthouders ingevolge artikel 3:8, eerste lid, van de wet worden getoetst op hun geschiktheid.³⁷ Het betreft die medewerkers die vanuit hun specifieke deskundigheid een advies- en vertrouwensrelatie met de klant hebben, kort gezegd: de medewerkers met "inhoudelijk klantcontact". Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan de persoon werkzaam bij een verzekeraar die een verzekeringspolis aan een klant verkoopt, een bankmedewerker die de portefeuille van een klant beheert of een beleggingsadviseur.

Personen die geen wezenlijke invloed op het risicoprofiel van de financiële onderneming kunnen uitoefenen of geen financiële diensten kunnen verlenen, vallen niet onder de reikwijdte van dit onderdeel. Hierbij kan worden gedacht aan functies als receptionist, schoonmaker, medewerker catering maar ook aan een medewerker werkzaam bij de klantenservice (zoals de call centre-medewerker). Ook kan hierbij worden gedacht aan medewerkers die achter de schermen in een organisatie werken, zoals niet-bepalende IT- of juridische functies. Dit hangt, zoals hiervoor is opgemerkt, af van de omstandigheden van het geval (waaronder de aard van de onderneming). Of iemand in tijdelijke of vaste dienst is, dan wel via een uitzendbureau of detachering is aangesteld, of binnen de onderneming een andere functie gaat verrichten, maakt in dit verband geen verschil: het gaat om de inhoudelijke activiteiten die de werknemer verricht of kan verrichten. Het staat de onderneming of de sector in brede zin uiteraard vrij om de eed of belofte indien gewenst breder toe te passen.

Volgens de systematiek van de Wft is de integriteit van werknemers een aangelegenheid – en daarmee primaire verantwoordelijkheid - van de financiële onderneming en maakt deze onderdeel uit van een integere en beheerste bedrijfsvoering als bedoeld in artikel 3:17, eerste lid, van de wet (en de artikelen 4:14, eerste lid en 4:15, eerste lid, van de wet). De onderhavige eed of belofte voor medewerkers maakt hiervan eveneens onderdeel uit. Het is aan de financiële onderneming om ervoor zorg te dragen dat werknemers, wier

³⁶ In het nieuwe artikel 4:15a, is opgenomen dat een beheerder van een beleggingsinstelling, beleggingsmaatschappij, beheerder van een icbe, maatschappij voor collectieve belegging in effecten, beleggingsonderneming, bewaarder van een icbe, financiële dienstverlener of pensioenbewaarder, gehouden te borgen dat bepaalde medewerkers een eed of belofte afleggen en naleven.

³⁷ Afwikkelonderneming, betaalinstantie, clearinginstelling, elektronisch geldinstelling, entiteit voor risico-acceptatie, bank, premiepensioeninstelling of verzekeraar.

werkzaamheden het risicoprofiel van de onderneming wezenlijk kunnen beïnvloeden of bestaan uit het verlenen van financiële diensten, een eed of belofte afleggen en naleven. De toezichthouders DNB en de AFM houden hierop - in het kader van de integere en beheerste bedrijfsvoering - risicogeoriënteerd toezicht en bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld, maar de verdere invulling van de aflegging en naleving van de eed of belofte wordt aan de onderneming zelf overgelaten. Zo kan de eed of belofte aangevuld worden met het oog op de specifieke activiteiten van de onderneming of de functie van de persoon. Deze flexibele benadering biedt de onderneming de mogelijkheid om de eed of belofte toe te spitsen op de functie van de persoon die hem dient af te leggen. Dit bevordert de betrokkenheid van de onderneming en de medewerker bij de eed en belofte en daarmee ook de effectiviteit.

Ingevolge het tweede lid ziet de eed of belofte in dit onderdeel enkel op een afgebakende groep 'gewone medewerkers'. Voor beleidsbepalers en interne toezichthouders geldt immers dat zij - ingevolge artikel 3:8, eerste lid, van de wet - al onder de wettelijke geschiktheidstoetsing vallen in het kader waarvan zij de eed of belofte binnen drie maanden na aanvang van hun werkzaamheden voor de onderneming dienen af te leggen en (vervolgens) dienen na te leven. Ook voor personen werkzaam bij een bank of verzekeraar die verantwoordelijk zijn voor - kort gezegd - transacties met grote financiële risico's wordt in dit wetsvoorstel in artikel 3:9a van de wet een eed of belofte in het kader van de geschiktheidstoetsing geïntroduceerd. Gelet op de (gedeeltelijke) overlap in reikwijdte tussen voormelde groepen medewerkers worden degenen die in het kader van de geschiktheidstoetsing een eed of belofte dienen af te leggen en na te leven in het tweede lid van artikel 3:17a uitgezonderd, zodat zij niet tevens een eed of belofte in het kader van de integere en beheerste bedrijfsvoering dienen af te leggen en na te leven.

Het derde lid van dit onderdeel maakt het mogelijk om de verankering van de eed of belofte voor medewerkers die het risicoprofiel wezenlijk kunnen beïnvloeden of (namens de financiële onderneming) financiële diensten verlenen, nader uit te werken op het niveau van een ministeriële regeling. In de ministeriële regeling kunnen bijvoorbeeld regels worden gesteld op welke wijze de eed of belofte dient te worden afgelegd en ondertekend. Ook kunnen bijvoorbeeld regels worden gesteld over de wijze waarop de eed toegankelijk gehouden dient te worden. Deze systematiek is in lijn met de (systematiek rond de) eed of belofte voor beleidsbepalers en interne toezichthouders van een financiële onderneming, waarin ook een grondslag voor nadere regels bij ministeriële regeling is opgenomen.

N tot en met R

Ingevolge artikel 3:8, tweede lid, van de wet dienen beleidsbepalers en interne toezichthouders van een afwikkelonderneming, betaalinstantie, clearinginstelling, elektronischgeldinstelling, entiteit voor risico-acceptatie, bank, premiepensioeninstelling of verzekeraar met zetel in Nederland een eed of belofte af te leggen en na te leven. In de artikelen 3:11 tot en met 3:14 van de wet wordt de reikwijdte hiervan uitgebreid tot - kort gezegd - in Nederland gelegen bijkantoren van betreffende ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is. Zodoende is er zoveel mogelijk sprake van een gelijk speelveld in de Nederlandse consumentenmarkt. In de wijzigingen van de artikelen 3:23

tot en met 3:27a wordt, voor wat betreft de eed of belofte, voor bepaalde medewerkers van betreffende financiële ondernemingen (uit artikel 3:17a) bij deze reikwijdte aangesloten. Hierdoor is ook voor wat betreft deze eed of belofte voor medewerkers zoveel mogelijk sprake van een gelijk speelveld in de Nederlandse consumentenmarkt en wordt bewerkstelligd dat deze eed of belofte wordt afgelegd en nageleefd door medewerkers van die financiële onderneming waarvan de beleidsbepaler of interne toezichthouder ook gehouden is een eed of belofte af te leggen en na te leven.

Voorts wordt in artikel 3:26 geëxpliciteerd dat artikel 3:26 van de wet betrekking heeft op de bijkantoren van afwikkelondernemingen met zetel in een niet-aangewezen staat (naast de natura-uitvaartverzekeraars met zetel in een niet-aangewezen staat die hun bedrijf uitoefenen vanuit in Nederland gelegen bijkantoren).

S

Artikel 3:33a

Dit artikel gaat over de regels waaraan een bank die geregistreerde gedekte obligaties wil uitgeven moet voldoen. Doordat regels op het niveau van de wet worden vastgelegd, is het mogelijk het toezicht te versterken en meer gedetailleerde regels op te nemen in de regelgeving. Het eerste lid bevat de eisen waaraan een gedekte obligatie moet voldoen om in aanmerking te komen voor registratie. Onder a worden de eisen uitgewerkt die voortvloeien uit artikel 52 van de richtlijn beleggingsinstellingen. In onderdeel b wordt een grondslag geschapen voor aanvullende eisen aan de bank die geregistreerde gedekte obligaties uitgeeft. Te denken valt aan het soort activa dat dient ter dekking van een geregistreerde gedekte obligatie, de wijze van waardering van deze activa, een minimum overwaarde die aanwezig moet zijn aan activa die strekken tot dekking van een specifieke geregistreerde gedekte obligatie, de aan te houden liquiditeiten, etc.

In het tweede lid is opgenomen dat de verplichting van de uitgevende bank om aan de registratie-eisen te voldoen, niet alleen geldt bij registratie, maar van toepassing blijft gedurende de gehele looptijd van de gedekte obligaties.

Indien een geregistreerde gedekte obligatie niet langer voldoet aan de eisen van het eerste lid, onder a, is niet langer sprake van een geregistreerde gedekte obligatie in de zin van de richtlijn beleggingsinstellingen. DNB dient de registratie dan door te halen op basis van het derde lid.

In het vierde lid is opgenomen dat DNB de discretionaire bevoegdheid heeft om een registratie door te halen indien een uitgevende bank niet voldoet aan de eisen die in aanvulling op de richtlijn beleggingsinstellingen gelden voor gedekte obligaties die zijn uitgegeven door een bank met een zetel in Nederland. DNB dient van geval tot geval te bezien of de aard van de schending van de betreffende verplichting hiertoe noopt. Als alternatief kan DNB een boete of een dwangsom opleggen.

De bedoeling van het vijfde lid is om te voorkomen dat uitgevende banken wier registratie is doorgehaald, hun obligaties direct opnieuw ter registratie aanbieden. DNB dient afhankelijk van de omstandigheden te beoordelen

wanneer het weer verantwoord is om een bank in de gelegenheid te stellen opnieuw geregistreerde gedekte obligaties uit te geven.

Artikel 3:33b

Dit artikel regelt de informatieverplichtingen van de uitgevende bank jegens DNB respectievelijk houder van de registreerde gedekte obligaties. De te verstrekken informatie dient verschillende doelen. DNB moet kunnen nagaan of de uitgevende bank aan de eisen voldoet; de houders van de gedekte obligaties moet transparantie worden geboden over de waarde van de activa die dienen ter dekking van de geregistreerde gedekte obligaties.

T

Het is niet wenselijk dat een als systeemrelevant beschouwde of aangemerkte financiële onderneming deze status in haar uitingen gebruikt om daaruit profijt te halen. Met het oog daarop wordt voorgesteld om in een nieuw artikel 3:62c een verbod op te nemen op het voor reclamedoeleinden gebruiken van informatie over systeemrelevantie.

Een dergelijk verbod moet niet alleen gelden ten aanzien van het label "systeemrelevant" op zich, maar voor alle informatie die een financiële onderneming op wervende wijze inzet en waaruit een vermoeden van systeemrelevantie kan worden afgeleid. Om die reden wordt in de voorgestelde bepaling verwezen naar het risico, bedoeld in artikel 3:62a, tweede lid, onderdeel a. Deze formulering verwijst niet naar een door de toezichthouder genomen besluit ten aanzien van de systeemrelevantie van een financiële onderneming. Op die manier bewerkstelligt de bepaling tevens dat het verbod ook van toepassing is ten aanzien van (nog) niet door de toezichthouder als systeemrelevant aangemerkte financiële ondernemingen of groepen van ondernemingen.

U

In het eerste lid van artikel 3:97 is de term "solvabiliteitskapitaalvereiste" in lijn gebracht met de gebruikelijke terminologie in de wet betreffende verzekeraars. Aangezien er met betrekking tot de terugbetaling van kapitaal of uitkering van reserves geen behoefte is gegevens bij verzekeraars op te vragen, kan het tweede lid vervallen.

V tot en met Y

In artikel 3:118, eerste lid, onderdelen a en c, en zesde lid, onderdelen a, b, en c, wordt verduidelijkt dat slechts sprake kan zijn van een portefeuilleoverdracht indien de betrokken overnemende verzekeraar ook gedurende een periode na die overdracht blijft voldoen aan de solvabiliteitseisen. Het gaat dus niet om een statische beoordeling, er wordt ook bezien of de overdracht in de nabije toekomst tot financiële problemen zou kunnen leiden. Voorts wordt voorgesteld in het eerste en zesde lid op te nemen dat DNB geen bedenkingen moet hebben tegen de portefeuilleoverdracht. Daarmee wordt aansluiting gezocht bij artikel 3:119, vierde lid, waar dit ook voor overdrachten van een levensverzekeraar en natura-uitvaartverzekeraar is geregeld. Analoge wijzigingen zijn aangebracht in de artikelen 3:118a, 3:128 en 3:131.

Z

De wijziging in artikel 3:263, eerste lid, voorziet erin dat een financiële onderneming als bedoeld in dat lid informatie ter beschikking stelt over de toepasselijke vangnetregeling. Momenteel is nog voorgeschreven dat de informatie slechts op verzoek ter beschikking wordt gesteld. Voor een actievere informatieplicht is echter nodig om de zinsnede "op verzoek" te schrappen.

Momenteel bevat artikel 3:263, vierde lid, een delegatiebepaling op grond waarvan nadere regels kunnen worden gesteld met betrekking tot het tweede lid, dat ziet op informatie over de toepasselijke vangnetregeling. Uit die informatie moet blijken of de vordering van een (potentiële) belegger of depositohouder valt onder de dekking van een vangnetregeling. Omdat deze delegatiebepaling louter ziet op de inhoud van de informatie en niet op bijvoorbeeld de wijze van informatieverstopping, wordt voorgesteld de bepaling zo aan te passen, dat ook ten aanzien van het eerste lid nadere regels worden gesteld; nader regels die onder andere kunnen zien op de frequentie van de informatieverstopping en de wijze van informatieverstopping.

AA

Met deze wijziging van artikel 4:9, zevende lid, wordt geëxpliciteerd dat beleidsbepalers en interne toezichthouders van financiële ondernemingen de eed of belofte afleggen in het kader van de geschiktheidstoetsing. Mocht een beleidsbepaler of interne toezichthouder hiertoe niet overgaan, of de eed of belofte na aflegging niet naleven, dan kan de toezichthouder hieraan in het kader van de geschiktheidstoets consequenties verbinden. Dit kan er in een uiterst geval toe leiden dat de beleidsbepaler of interne toezichthouder zijn functie niet langer kan uitoefenen.

BB

Ingevolge artikel 4:9, zevende lid, van de wet dienen beleidsbepalers en interne toezichthouders van een beheerder van een beleggingsinstelling, beleggingsmaatschappij, beheerder van een instelling voor collectieve belegging in effecten (icbe), maatschappij voor collectieve belegging in effecten, beleggingsonderneming, bewaarder van een icbe, financiële dienstverlener of pensioenbewaarder, een eed of belofte af te leggen en na te leven. In artikel 4:8 van de wet wordt de reikwijdte hiervan toegespitst tot - kort gezegd - betreffende ondernemingen met zetel in Nederland en in Nederland gelegen bijkantoren van betreffende ondernemingen met zetel in een staat die geen lidstaat is. Zodoende is er zoveel mogelijk sprake van een gelijk speelveld in de Nederlandse consumentenmarkt. In dit onderdeel wordt voor wat betreft de eed of belofte voor bepaalde medewerkers van betreffende financiële ondernemingen (uit artikel 4:15a) bij deze reikwijdte aangesloten. Hierdoor is ook voor wat betreft deze eed of belofte voor medewerkers zoveel mogelijk sprake van een gelijk speelveld in de Nederlandse consumentenmarkt en wordt bewerkstelligd dat deze eed of belofte wordt afgelegd en nageleefd door medewerkers van die financiële onderneming waarvan de beleidsbepaler of interne toezichthouder ook gehouden is een eed of belofte af te leggen en na te leven.

CC

In dit onderdeel - en de nieuwe artikelen 3:9a en 3:17a - wordt een eed of belofte geïntroduceerd voor bepaalde medewerkers van financiële

ondernemingen. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar paragraaf 2, onderdelen a en b, van het algemeen deel van de toelichting.

In het eerste lid van artikel 4:15a wordt voorgeschreven dat een financiële onderneming, waarvan de beleidsbepalers en interne toezichthouders ingevolge artikel 4:9, eerste lid, van de wet worden getoetst op hun geschiktheid, borgt dat bepaalde medewerkers verklaren dat zij moreel en ethisch zullen handelen en zich hier ook naar gedragen. Het betreft de medewerkers van een beheerder van een beleggingsinstelling, beleggingsmaatschappij, beheerder van een icbe, maatschappij voor collectieve belegging in effecten, beleggingsonderneming, bewaarder van een icbe, financiële dienstverlener of pensioenbewaarder wier werkzaamheden het risicoprofiel van de onderneming wezenlijk kunnen beïnvloeden of die zich rechtstreeks bezighouden met het verlenen van beleggingsdiensten. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar de toelichting bij het corresponderende nieuwe artikel 3:17a. In afwijking hiervan wordt het volgende opgemerkt over de afbakening in het eerste lid van de groep medewerkers die financiële diensten verleent. Het gaat bij deze groep - anders dan de omschrijving mogelijkwerwijs doet vermoeden - niet alleen om degenen werkzaam bij financiële dienstverleners, maar ook om degenen werkzaam bij overige financiële ondernemingen die financiële diensten verlenen en waarvan de beleidsbepalers en interne toezichthouders ingevolge artikel 4:9, eerste lid, van de wet worden getoetst op hun geschiktheid.³⁸

Voor de volledigheid wordt voorts het volgende opgemerkt. Ingevolge het tweede lid van artikel 4:15a ziet de eed of belofte uit het eerste lid - evenals de eed of belofte uit artikel 3:17a, eerste lid - enkel op een afgebakende groep 'gewone medewerkers'. Anders dan in het tweede lid van artikel 3:17a richt de uitzondering van degenen die reeds in het kader van de geschiktheidstoetsing een eed of belofte dienen af te leggen en na te leven, zich alleen op de beleidsbepalers en interne toezichthouders, zoals bedoeld in artikel 4:9, en niet tevens op de personen werkzaam bij een bank of verzekeraar die verantwoordelijk zijn voor - kort gezegd - transacties met grote financiële risico's. Artikel 4:15a heeft immers geen betrekking op medewerkers van banken of verzekeraars maar op medewerkers van andere financiële ondernemingen.

DD

Artikel 4:37pa Wft bevat een mogelijkheid voor de AFM om de rechtbank te verzoeken een beleggingsinstelling te ontbinden of vereffenen. Artikel 4:37pa bevat voor beleggingsinstellingen dezelfde regels als het reeds bestaande artikel 4:54 Wft bevat voor instellingen voor collectieve belegging in effecten. Voor een toelichting op deze regels wordt daarom verwezen naar de toelichting bij artikel 4:54 Wft. In tegenstelling tot artikel 4:54 Wft is artikel 4:37pa alleen van toepassing indien rechten van deelneming in de betreffende beleggingsmaatschappijen en beleggingsfondsen ook worden aangeboden aan niet-professionele beleggers in Nederland. Hierdoor wordt het mogelijk voor de AFM om, wanneer aan de voorwaarden van artikel 4:37pa, eerste tot en met vierde lid Wft is voldaan, de rechtbank te verzoeken dergelijke beleggingsmaatschappijen te ontbinden of het vermogen van dergelijke

³⁸ Beheerder van een beleggingsinstelling, beleggingsmaatschappij, beheerder van een icbe, maatschappij voor collectieve belegging in effecten, beleggingsonderneming, bewaarder van een icbe of pensioenbewaarder.

beleggingsfondsen te vereffenen.

EE

De wijziging van artikel 4:104 houdt verband met de modernisering van het premie-incassorecht, besproken in paragraaf 5 van het algemeen deel. De invoeging van "bij schadeverzekeringen" leidt ertoe dat het incassorecht voor bemiddelaars voortaan uitsluitend geldt voor schadeverzekeringen. Schadeverzekeringen vallen, behoudens twee uitzonderingen (zie ook het tweede lid), niet onder het provisieverbod.

In het tweede lid worden twee typen schadeverzekering uitgezonderd van het premie-incassorecht ter zake van schadeverzekeringen, te weten de betalingsbeschermer en de individuele arbeidsongeschiktheidsverzekering. Deze twee typen schadeverzekering vallen immers onder het provisieverbod en dienen daarom eveneens te worden uitgezonderd. In de tweede volzin van dit lid is omschreven wat onder betalingsbeschermers moet worden verstaan.

FF

Op grond van titel 9 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek (BW) kunnen rechtspersonen de jaarrekening en het jaarverslag opstellen en deponeren in de Nederlandse, Engelse, Franse of Duitse taal. Voor uitgevende instellingen waarvan effecten zijn toegelaten tot de handel op een gereguleerde markt en waarvan Nederland lidstaat van herkomst is, bepaalt artikel 5:25p Wft in welke taal gereguleerde informatie opgesteld moet worden. Aangezien de jaarrekening en het jaarverslag op grond van artikel 1:1 juncto 5:25c, tweede lid Wft onder de definitie van gereguleerde informatie vallen, kan er voor Nederlandse beursvennootschappen derhalve onduidelijkheid ontstaan over de vraag in welke taal de jaarrekening en het jaarverslag opgesteld moeten worden; de opties die het BW biedt komen niet noodzakelijkerwijs overeen met de door de artikel 5:25p Wft voorgeschreven taal. Om onduidelijkheid over deze kwestie te voorkomen, bepaalt het nieuwe vierde lid van artikel 5:25p Wft dat de taalopties uit titel 9 van Boek 2 van het BW niet van toepassing zijn op gereguleerde informatie die is opgesteld in een taal overeenkomstig het eerste, tweede of derde lid van artikel 5:25p Wft.

GG

In de bijlage bij artikel 1:79 Wft wordt een aantal bepalingen toegevoegd teneinde deze te kunnen handhaven door middel van een last onder dwangsom.

Het betreft allereerst de in de nieuwe artikelen 3:9a, 3:17a en 4:15a opgenomen bepalingen met betrekking tot de geschiktheids- en betrouwbaarheidstoetsing en de eed of belofte voor bepaalde medewerkers.

Verder worden artikelen 3:33a en 3:33b toegevoegd in de bijlage. Deze bepaling haakt aan bij de artikelen 3:33a e.v. waarin regels zijn opgenomen waaraan een bank moet voldoen die geregistreerde gedekte obligaties heeft uitgegeven. Deze bepaling maakt het mogelijk om een uitgevende bank die voorschriften ter zake geregistreerde gedekte obligaties overtreedt, een last onder dwangsom op te leggen. Thans is het alleen mogelijk om de registratie door te halen. Dit is niet altijd een passend en effectief middel. Doorhalen van de registratie betekent namelijk dat ook de houders van de geregistreerde

gedekte obligaties geraakt worden omdat de preferentiële behandeling van de obligaties ophoudt. Na doorhaling van een categorie geregistreerde gedekte obligaties houdt DNB geen toezicht meer. In de toelichting op de doorhalingsbevoegdheid in het Besluit Prudentiële regels Wft (artikel 124b) is dan ook opgemerkt dat het voor de hand ligt dat DNB terughoudend gebruik maakt van deze bevoegdheid. Dit voorschrift maakt het mogelijk om een bank te bewegen weer aan de eisen te voldoen, zonder dat een sanctie hoeft te worden opgelegd die ten koste gaat van de obligatiehouders.

Ook is artikel 3:97 toegevoegd. In artikel 3:97 is bepaald dat een verzekeraar zijn eigen vermogen zonder verkregen verklaring van geen bezwaar niet mag verminderen door terugbetaling van kapitaal of uitkering van reserves, indien de verzekeraar ten tijde van deze terugbetaling dan wel uitkering niet voldoet aan de solvabiliteitsmarge of zou kunnen worden voorzien dat hij in de twaalf volgende maanden niet meer aan dat vereiste kan voldoen. In de handhaafbaarheid van artikel 3:97 door middel van een last onder dwangsom wordt nu voorzien.

HH

In de bijlage bij artikel 1:80 Wft wordt een aantal bepalingen toegevoegd teneinde deze te kunnen handhaven door middel van een bestuurlijke boete.

Allereerst wordt artikel 3:2, vierde en vijfde lid, toegevoegd. Op grond van artikel 3:2, vierde lid, dient de concernfinancieringsmaatschappij binnen een door DNB gestelde termijn op verzoek DNB in kennis te stellen van de wijze waarop de moeder ervoor zorg heeft gedragen dat zij haar verplichtingen kan nakomen. Op grond van artikel 3:2, vijfde lid, dient de onderneming waarbij het bedrag of een gedeelte daarvan van de ter beschikking verkregen gelden is uitgezet, DNB op haar verzoek binnen een door DNB gestelde termijn in kennis te stellen van de bestemming van deze gelden. Indien zij niet binnen de gestelde termijn aan de verplichting tot inkennisstelling voldoet, kan aan hen een boete worden opgelegd. Zoals reeds in het algemene gedeelte van de toelichting is opgemerkt, blijft het niet hierbij als zij volharden in hun weigering DNB in kennis te stellen. Hebben zij na drie maanden na het verstrijken van de door DNB gestelde termijn nog steeds niet DNB in kennis gesteld, dan is Deel 3 alsnog op hen van toepassing en worden zij vergunningplichtig.

Verder worden de nieuwe artikelen 3:9a, 3:17a en 4:15a met betrekking tot de geschiktheids- en betrouwbaarheidstoetsing en de eed of belofte voor bepaalde medewerkers, opgenomen in de bijlage, teneinde deze te kunnen handhaven door middel van het opleggen van een bestuurlijke boete.

Ook de artikelen 3:33a en 3:33b worden toegevoegd in de bijlage. Dit maakt het mogelijk om een uitgevende instelling die voorschriften ter zake geregistreerde gedekte obligaties overtreedt, een boete op te leggen. Zie voor de ratio van deze wijziging, de toelichting in de tweede alinea bij onderdeel GG.

Daarnaast is artikel 3:97 toegevoegd in de bijlage. In artikel 3:97 is bepaald dat een verzekeraar zijn eigen vermogen zonder verkregen verklaring van geen bezwaar niet mag verminderen door terugbetaling van kapitaal of uitkering van reserves, indien de verzekeraar ten tijde van deze terugbetaling dan wel uitkering niet voldoet aan de solvabiliteitsmarge of zou kunnen worden

voorzien dat hij in de twaalf volgende maanden niet meer aan dat vereiste kan voldoen. In de handhaafbaarheid van artikel 3:97 door middel van een bestuurlijke boete wordt nu voorzien.

ARTIKEL II

A en B

In artikel 1 van de Wet bekostiging financieel toezicht (Wbft) zijn de in die wet gehanteerde begrippen nader gedefinieerd, waaronder het begrip 'overige kosten' (onderdeel f). De 'overige kosten' bepalen in belangrijke mate het totaalbedrag aan heffingen dat vanwege het doorlopend toezicht kan worden opgelegd aan onder toezicht staande personen (artikel 13 Wbft).

In artikel 1, onderdeel f, is onder meer vastgelegd dat de kosten van eenmalige toezichthandelingen geen deel uitmaken van de overige kosten. Voor een eenmalige toezichthandeling, zoals de behandeling van een vergunningaanvraag, brengt de toezichthouder separaat een bedrag in rekening. Hiervoor hoeft niet nogmaals via de jaarlijks op te leggen heffingen voor het doorlopend toezicht betaald te worden. Mede omdat de tarieven voor de eenmalige toezichthandelingen voor langere tijd vastliggen, nemen de toezichthouders in hun begroting niet zozeer de kosten als wel de opbrengsten van de eenmalige toezichthandelingen op. Vandaar het voorstel om in de definitie van het begrip 'overige kosten' te verwijzen naar de opbrengsten ter dekking van de kosten van eenmalige toezichthandelingen. De daarmee samenhangende bepaling in het tweede lid van artikel 2, dient hierop aangepast te worden.

C

In het derde lid van artikel 7 Wbft is vastgelegd dat de onherroepelijk verkregen opbrengsten uit hoofde van geïncasseerde boetes en dwangsommen tot de gerealiseerde baten van de toezichthouder behoren. Het woord 'geïncasseerde' suggereert de aanwezigheid van een kasstelsel terwijl de AFM met een stelsel van baten en lasten werkt. Vandaar het voorstel om de term 'geïncasseerde' in artikel 7, derde lid, te schrappen.

D

Met ingang van 1 januari 2013 zijn de AFM en DNB onder de werkingssfeer van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen (Kaderwet zbo's) gebracht. Dientengevolge zijn zij onder meer gehouden aan de verplichting, vastgelegd in artikel 18, eerste lid, van die wet, om jaarlijks voor 15 maart een jaarverslag op te stellen. Het standaard door DNB te publiceren jaarverslag heeft betrekking op alle aan DNB opgedragen taken, waaronder ook de taken die als onderdeel van het Europees stelsel van centrale banken worden uitgevoerd. Er moet zodoende een duidelijk onderscheid worden aangebracht tussen het standaard door DNB te publiceren jaarverslag en het jaarverslag dat DNB vanwege de Kaderwet zbo's dient op te stellen. Om daarin te voorzien wordt voorgesteld om in artikel 8 Wbft vast te leggen dat DNB het in de Kaderwet bedoelde jaarverslag vastlegt in de vorm van een "verantwoording". Inhoudelijk wordt hiermee niet afgeweken van het gestelde in artikel 18 Kaderwet zbo's.

E

Het regeerakkoord van 29 oktober 2012 bevat het voornemen tot afschaffing van de overheidsbijdrage voor het toezicht op de financiële markten. De verstrekking van deze bijdrage is thans geregeld in artikel 10 Wbft. Dit artikel kan als gevolg van het voornemen komen te vervallen. Daarmee verband houdend kan ook de in artikel 13 Wbft opgenomen verwijzing naar artikel 10 komen te vervallen.

F

Op grond van het tweede lid van artikel 28 Kaderwet zbo's dient de toezichthouder in een voorkomend geval ook andere baten dan de baten uit hoofde van op te leggen heffingen in zijn begroting op te nemen. Deze andere baten voorzien deels in de financiering van de toezichthouder en leiden derhalve tot lagere heffingen voor het doorlopend toezicht. Voorgesteld wordt om hiermee reeds bij de vaststelling van de heffingen rekening te houden. Hiervoor is een aanpassing van het tweede lid van artikel 13 nodig.

G

In bijlage I van de Wbft zijn de tarieven voor de eenmalige toezichthandelingen vastgelegd. Het gaat daarbij onder meer om tarieven voor de behandeling van een aanvraag van een vergunning. Een dergelijke aanvraag dient ook ingediend te worden indien een vergunninghoudende onderneming haar rechtsvorm wijzigt. Een op basis van de Wft verstrekte vergunning is namelijk niet overdraagbaar. In sommige gevallen veranderen de bedrijfsvoering en de beleidsbepalers niet en wordt de onderneming onder een andere rechtsvorm ongewijzigd voortgezet. In deze gevallen is een deel van de informatie al bij de AFM voorhanden. Vooral bij minder complexe vergunningaanvragen zoals voor adviseurs en bemiddelaars zijn de kosten van de toezichthouder voor de beoordeling van deze vergunningaanvraag lager. Vandaar het voorstel om hiervoor een verlaagd tarief van € 1.000, in plaats van € 2.000, te hanteren.

Door de Europese Unie is regelgeving vastgesteld om de uitstoot van broeikasgas te verlagen en zo de in het kader van het protocol van Kyoto aangegane verplichtingen na te komen. Richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003, tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van Richtlijn 96/61/EG van de Raad, voorziet onder meer in de veiling van broeikasgasemissierechten. Verordening (EU) nr. 1031/2010 stelt nadere regels met betrekking tot het veilingproces.

Voor zover zij daartoe nog niet gerechtigd zijn, dienen partijen voor het uitbrengen van biedingen tijdens een veiling te beschikken over een vergunning. Het gaat daarbij om beleggingsondernemingen, kredietinstellingen en marktpartijen die bij wijze van nevenactiviteiten handelen of bemiddelen in grondstofderivaten. De twee eerst genoemde groepen vallen reeds onder de Wft, en daarmee ook onder de Wbft, zodat thans enkel de hier bedoelde handelaren in grondstofderivaten onder de Wbft worden gebracht.

De bevoegdheid tot het verstrekken van vergunningen aan instellingen die willen inschrijven op veilingen van broeikasgasemissierechten, berust krachtens artikel 2, onderdeel f, van het Besluit uitvoering EU-verordeningen financiële markten bij de AFM. De AFM is tevens belast met het (doorlopend) toezicht op de naleving van regels, vastgelegd in artikel 59, vierde en zesde

lid, van Verordening (EU) nr. 1031/2010, door partijen waaraan een vergunning is verleend. Bijgevolg dient het onderdeel 'Toezichthouder: AFM' van bijlage I van de Wbft, waarin de tarieven voor de eenmalige toezichthandelingen zijn opgenomen, dienovereenkomstig aangepast te worden.

Tot slot zijn aan bijlage I bij de Wbft de geschiktheidstoetsing in het kader van artikel 3:9a, eerste lid, en de betrouwbaarheidstoetsing in het kader van artikel 3:9a, tweede lid, toegevoegd. Met voorgesteld artikel 3:9a, eerste en tweede lid, worden voor een nieuwe groep personen eisen van betrouwbaarheid en geschiktheid gesteld. De kosten die de toezichthouder maakt voor het uitvoeren van een toets op geschiktheid en betrouwbaarheid, berekent de toezichthouder ingevolge artikel 12 Wet bekostiging financieel toezicht, door aan de onder toezicht staande ondernemingen wier medewerkers worden getoetst. De kosten van deze toetsingen worden verwacht dezelfde te zijn als die van geschiktheids- en betrouwbaarheidstoetsingen bij beleidsbepalers en interne toezichthouders.

H

Dit onderdeel van het wetsvoorstel heeft betrekking op bijlage II van de Wbft. In deze bijlage is onder meer vastgelegd wie een heffing voor het doorlopend toezicht krijgt opgelegd. Deze opgave moet worden aangevuld met de instellingen waaraan een vergunning is verleend voor het mogen bieden op een veiling van broeikasgasemissierechten (zie de toelichting bij onderdeel G). Verwacht wordt dat slechts een beperkt aantal aanvragen ter verkrijging van een dergelijke vergunning zal worden ingediend. Hierdoor is het toezicht op handelaren in grondstofderivaten op eenvoudige wijze te combineren met het vergelijkbare, reeds bestaande, toezicht op beleggingsondernemingen en kredietinstellingen. Hierdoor zullen de kosten van het toezicht nauwelijks toenemen.

In bijlage II is tevens vastgelegd voor hoeveel procent een toezichtcategorie bijdraagt in de kosten van de toezichthouder. De procentuele aandelen dienen aangepast te worden vanwege de voorgestelde, en in het algemeen deel toegelichte, afschaffing van de overheidsbijdrage. Over het algemeen zal aanpassing geschieden naar rato van het aandeel waarin de toezichthouder de overheidsbijdrage thans aanwendt ter dekking van de kosten die ten behoeve van een toezichtcategorie worden gemaakt. Gelet op de gevolgen voor onder toezicht staande personen dient dit proces zorgvuldig voorbereid te worden. Ten tijde van de voorbereiding van de consultatieversie van dit wetsvoorstel was dat proces nog niet afgerond. Derhalve zal in een later stadium worden voorzien in een uitgewerkt voorstel tot aanpassing van bijlage II. Dat voorstel zal nog apart worden geconsulteerd.

ARTIKEL III

A

Dit onderdeel voorziet in een verduidelijking van de reikwijdte van het verbod van artikel 24b Wet toezicht accountantsorganisaties (Wta) betreffende de scheiding van wettelijke controle en advies. Het eerste lid van het nieuwe artikel 24b bevat een verbod voor de accountantsorganisatie die wettelijke

controles verricht bij een OOB, om naast controlediensten andere werkzaamheden te verrichten voor de OOB en de aan de OOB gelieerde entiteiten, ongeacht of deze entiteiten in Nederland of in het buitenland zijn gevestigd.

In het tweede lid van artikel 24b is tot uitdrukking gebracht dat de accountantsorganisatie geen wettelijke controles mag verrichten bij een OOB wanneer een netwerkonderdeel van de accountantsorganisatie andere diensten verleent aan de OOB. Onderdeel a van het tweede lid heeft betrekking op de Nederlandse netwerkonderdelen van de accountantsorganisatie. Op grond van dit onderdeel mag de accountantsorganisatie geen wettelijke controles verrichten bij een OOB indien een Nederlands netwerkonderdeel van de accountantsorganisatie andere diensten verricht voor de OOB of een aan de OOB gelieerde entiteit. Daarbij is het niet van belang of de aan de OOB gelieerde entiteit in Nederland of in het buitenland is gevestigd. Onderdeel b van het tweede lid van artikel 24b bepaalt dat een accountantsorganisatie geen wettelijke controles mag verrichten bij een OOB indien een van haar buitenlandse netwerkonderdelen andere diensten verleent aan de OOB of aan een gelieerde entiteit van de OOB die in Nederland is gevestigd. Werkzaamheden die worden verricht door buitenlandse netwerkonderdelen van de accountantsorganisatie ten behoeve van gelieerde entiteiten van de OOB die in het buitenland zijn gevestigd, vallen niet onder de reikwijdte van het verbod.

In het derde lid is geregeld wat onder gelieerde entiteiten moet worden verstaan. Als gelieerde entiteiten worden aangemerkt de vennootschap die aan het hoofd staat van de groep van de OOB, de dochtervennootschappen van de OOB en alle andere vennootschappen en rechtspersonen waarop de OOB overheersende zeggenschap kan uitoefenen of waarover zij de centrale leiding heeft. Hiervoor is aansluiting gezocht bij artikel 2:406 Burgerlijk Wetboek inzake de geconsolideerde jaarrekening.

B en C

Artikel 63a Wta is de implementatie van artikel 36, tweede en derde lid, van Richtlijn nr. 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 mei 2006 betreffende de wettelijke controles van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen, tot wijziging van de Richtlijnen 78/660/EEG en 83/349/EEG van de Raad, en houdende intrekking van Richtlijn 84/253/EEG van de Raad (PbEU 2006, L 157).

Uit artikel 36, vierde lid, van genoemde richtlijn vloeit voort, dat vertrouwelijke gegevens of inlichtingen, verkregen bij de uitvoering van haar taak op grond van de Wta, verkregen van een toezichthoudende instantie door de AFM niet aan een met een andere taak belast organisatieonderdeel mag worden verstrekt, tenzij de toezichthoudende instantie waarvan de gegevens of inlichtingen zijn verkregen uitdrukkelijk heeft ingestemd met de verstrekking van de gegevens of inlichtingen en in voorkomend geval heeft ingestemd met het gebruik voor een ander doel dan waarvoor de gegevens of inlichtingen zijn verstrekt. In verband daarmee lijkt het aangewezen de nu in artikel 63a, tweede lid, van de wet opgenomen uitzondering over te hevelen naar het derde lid van het nieuwe artikel 63b waarbij in het tweede lid de uit artikel 36, vierde lid, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde alsnog wordt opgenomen. Hiermee komt het tweede lid van artikel 63a te vervallen en wordt het per 1

juli 2011 vervallen artikel 63b opnieuw ingevuld.

Het wegvallen van de "Chinese walls" tussen de verschillende toezichttakken van de AFM en DNB lijkt wettelijk incompleet nu in de wet nog niet is opgenomen, dat de AFM relevante informatie verkregen bij de vervulling van de haar ingevolge de Wta opgedragen taak kan doorgeven aan DNB. Met het eerste en het tweede lid van artikel 63b van de wet wordt deze leemte ingevuld.

D

Onderdeel c in het eerste lid van artikel 63e Wta is bij een vorige wijziging van de wet vervallen. De in hetzelfde lid opgenomen verwijzing naar dat onderdeel komt met deze wijziging te vervallen.

ARTIKEL IV

A

Artikel 2, eerste lid, onderdeel d Wet tuchtrechtspraak accountants (Wtra) verwijst per abuis naar "het register" in plaats van "de registers" zoals gedefinieerd in artikel 1, onderdeel i, van die wet. Dit onderdeel van het wetsvoorstel beoogt deze fout te herstellen.

B

Op grond van het nieuwe artikel 25a, eerste lid, dient de secretaris van de accountantskamer periodiek een overzicht te sturen aan de AFM en de NBA van de ingediende tuchtklachten. Daarmee geraken deze instanties op de hoogte van de ingediende tuchtklachten en kunnen zij zich beraden of zij aanleiding zien om een eigen klacht in te dienen. De accountantskamer kan in overleg met de AFM en de NBA de frequentie van de te verstrekken overzichten alsmede de wijze van verstrekking afspreken. De AFM en de NBA kunnen bovendien op grond van artikel 25a, tweede lid, de accountantskamer verzoeken om hen alle processtukken in een bepaalde zaak toe te zenden. Daartoe kan de voorzitter van de accountantskamer ook ambtshalve besluiten.

Op grond van artikel 26, eerste lid, wordt de accountant in beginsel tien weken na het indienen van een klacht opgeroepen om ter zitting te verschijnen. Echter, met het onderzoek en de voorbereiding van een klacht door de AFM en de NBA is veelal langere tijd gemoeid. Het is daarom wenselijk dat zij de accountantskamer kunnen verzoeken om de behandeling van de eerdere klacht voor een bepaalde periode op te schorten. Op grond van het voorgestelde artikel 25a, derde lid, eerste volzin, kan de AFM of de NBA de voorzitter van de accountantskamer verzoeken om de behandeling van de reeds ingediende klacht op te schorten voor een periode van ten hoogste zes maanden. Binnen deze periode dienen de AFM en de NBA in beginsel hun onderzoek af te ronden en zich te beraden of zij aanleiding zien om een eigen klacht in te dienen. Indien de AFM of de NBA na afloop van deze periode niet overgaat tot het indienen van een klacht, zal de behandeling van de eerdere klacht worden hervat in het stadium waarin de klacht zich bevond op het moment van opschorting.

Op grond van artikel 25a, vierde lid, kan de instantie die overeenkomstig het derde lid om opschorting heeft verzocht, de voorzitter van de accountantskamer verzoeken om de opschorting van de reeds ingediende klacht met nog eens drie maanden te verlengen. Het ligt voor de hand dat de opschorting wordt verlengd wanneer het duidelijk is dat de AFM of de NBA een eigen klacht zal indienen en dat zij voor de formulering en onderbouwing van de klacht meer tijd nodig heeft.

Het vijfde lid van artikel 25a bepaalt dat de accountantskamer de klager die de eerste klacht heeft ingediend en de betrokken accountant op de hoogte houdt van de opschorting van de behandeling van de klacht en van de eventuele verlenging van de termijn gedurende welke de behandeling is opgeschort.

C

Op grond van het bestaande artikel 26 kan de voorzitter van de accountantskamer de termijn van tien weken voor de oproeping van de betrokken accountant voor een mondelinge behandeling alleen verlengen indien gebruik wordt gemaakt van de procedure van de schriftelijke voorbereiding overeenkomstig artikel 25 Wtra. In verband met artikel 25a Wtra en de bevoegdheid van de accountantskamer om de behandeling van de klacht op te schorten, wordt ook een wijziging van artikel 26, eerste lid, tweede volzin, voorgesteld. Op grond van de voorgestelde tweede volzin, kan de voorzitter van de accountantskamer de termijn van tien weken verlengen indien hij daartoe aanleiding ziet. Een dergelijke aanleiding zal doorgaans zijn gelegen in de opschorting van de behandeling van de klacht op verzoek van de AFM of de NBA of de gebruikmaking van de procedure van de schriftelijke voorbereiding. De voorzitter van de accountantskamer zal ook aanleiding zien om de termijn te verlengen wanneer vanwege de beperkte zittingscapaciteit of de verhinderdagen van de betrokken partijen geen zitting kan worden gehouden binnen tien weken. Tevens kan zich het geval voordoen dat de klager nog een termijn krijgt om zijn klacht te verduidelijken of dat eerst de ontvangst van het verschuldigde griffierecht wordt afgewacht. Voorts kan zich de situatie voordoen dat partijen om uitstel vragen zodat zij zich beter kunnen voorbereiden voor de zitting, dat ze een regeling in der minne beproeven of dat de uitslag van een civiele- of een strafprocedure moet worden afgewacht. De voorzitter van de accountantskamer dient ervoor te zorgen dat de behandeling van de tuchtzaak binnen een redelijke termijn plaatsvindt en dat de belangen van betrokkene en de klager niet onnodig worden geschaad door een verlenging van de termijn.

D

In het voorgestelde eerste lid van artikel 29a wordt de bevoegdheid gegeven aan de accountantskamer om in bepaalde gevallen, op verzoek van een partij of ambtshalve, een geheimhoudingsplicht op te leggen met betrekking tot bepaalde stukken en inlichtingen die een vertrouwelijk karakter hebben. Op grond van het tweede lid van artikel 29a geldt deze geheimhoudingsplicht niet indien partijen op grond van regelgeving verplicht zijn of worden om de betreffende stukken of inlichtingen aan derden te verstrekken of openbaar te maken. Hierbij valt onder meer te denken aan informatie die partijen moeten verstrekken aan andere toezichthouders, in het kader van een strafrechtelijk onderzoek of indien zij moeten voldoen aan een wettelijke getuigplicht. De

geheimhoudingsplicht geldt ook niet ten aanzien van informatie die in de uitspraken van de accountantskamer of het College van Beroep voor het bedrijfsleven wordt geopenbaard of voor informatie die ook buiten de procedure openbaar zou zijn geweest. Het niet naleven van de geheimhoudingsplicht kan leiden tot een vordering uit onrechtmatige daad. Tevens kan de accountantskamer op grond van het derde lid van artikel 29a, ambtshalve of op verzoek van de klager of betrokkene, een der partijen veroordelen tot betaling van een dwangsom indien deze partij zich niet houdt aan de geheimhoudingsplicht die is opgelegd overeenkomstig het eerste lid van artikel 29a.

E

In de artikelen 45, onderdelen c en d, en 46, eerste lid, wordt de accountantskamer per abuis met een hoofdletter geschreven. Dit onderdeel beoogt deze fout te herstellen.

ARTIKEL V

A

Onderdeel A behelst twee wijzigingen met betrekking tot de normadressaten van de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme (Wwft). Allereerst worden door middel van een toevoeging aan artikel 1, eerste lid, onderdeel a, subonderdeel 14° tussenpersonen die bemiddelen bij de koop en verkoop van goederen waarbij een groter risico op witwassen bestaat, te weten voertuigen, schepen, kunstvoorwerpen, antiquiteiten, edelstenen, edele metalen, sieraden of juwelen, aangemerkt als instelling in de zin van de Wwft. Ten tweede wordt, door pandhuizen in het nieuw toe te voegen subonderdeel 25° in onderdeel a van het eerste lid van artikel 1 expliciet aan te wijzen als instelling in de zin van de Wwft, buiten twijfel gesteld dat pandhuizen rechten en plichten hebben op grond van de Wwft. In het algemene gedeelte van de toelichting zijn de redenen voor deze wijzigingen reeds uiteengezet.

B en C

De wijzigingen voorgesteld in onderdelen B en C geven uitvoering aan het beleidsvoornemen om handelaren in goederen alsmede personen die voor hen werkzaam zijn, die ongebruikelijke transacties onder het drempelbedrag van EUR 15.000 onverplicht willen melden, onder voorwaarden, de mogelijkheid van strafrechtelijke en civielrechtelijke vrijwaring te bieden. Een uiteenzetting van de redenen voor deze wijziging is te vinden in het algemene gedeelte van de toelichting.

ARTIKEL VI

A en B

Voorgesteld wordt de uitgifte van Nederlandse 'bullion coins', ofwel beleggingsmunten, mogelijk te maken. Om de uitmuntende kwaliteit en het herkenbare uiterlijk van de Nederlandse beleggingsmunten te waarborgen, worden de beeldenaars en de technische specificaties in de wet vastgelegd. Betreffende de beeldenaars wordt voorgesteld op de voorzijde van de munten

het portret van het fungerend staatshoofd af te beelden te samen met de naam en de titel "Koning (Koningin) der Nederlanden". Voor de keerzijde wordt als belangrijkste element voorgesteld het gekroond rijkswapen met daaronder de tekst "Nederland". De enige verandering die in het uiterlijk van de Nederlandse beleggingsmunten mogelijk zal zijn, is de aanpassing van de voorzijde in geval van een troonswisseling.

C

De wijziging betreft een taalkundige correctie.

D

Tot de verzelfstandiging in 1994 van 's Rijks Munt tot De Nederlandse Munt N.V. (sinds 1999 De Koninklijke Nederlandse Munt N.V.) was de leiding bij 's Rijks Munt in handen van de Muntmeester. Met de verzelfstandiging is deze eeuwenoude titel feitelijk komen te vervallen, omdat de leiding van de Koninklijke Nederlandse Munt kwam te liggen bij de algemeen directeur. De algemeen directeur van de Koninklijke Nederlandse Munt voert nog wel de titel Muntmeester. Het gebruik om het teken van de Muntmeester, het Muntmeesterteken, op de Nederlandse munten te plaatsen is na de verzelfstandiging ongewijzigd gehandhaafd. Naast het Muntmeesterteken wordt op alle Nederlandse munten ook het teken van de Koninklijke Nederlandse Munt geplaatst (tezamen: de munttekens). Het gebruik van munttekens op munten is een zeer oude traditie die stamt uit de vijftiende eeuw. In Nederland werd het gebruik van het Muntmeesterteken ingevoerd in 1792. Sinds 1816 werd ook het op de Nederlandse munten aanbrengen van het teken van het munthuis verplicht. Het desbetreffende teken, de mercuriusstaf of caduceus, is sindsdien onveranderd gebleven voor de in Utrecht geslagen munten.

Iedere Muntmeester kiest zijn eigen teken. Het huidige Muntmeesterteken is *koerszettende zeilen*. Dit zijn de zeilen van de driemaster *Nederland*, waarop de grootvader van de huidige Muntmeester kapitein was. Een waarnemend Muntmeester heeft geen eigen teken; bij het teken van de vertrokken Muntmeester wordt een ster geplaatst.

Voorgesteld wordt om het voeren van de titel Muntmeester door de algemeen directeur van de Koninklijke Nederlandse Munt en het plaatsen van zijn teken en het plaatsen van het teken van de Koninklijke Nederlandse Munt op de Nederlandse munten in de wet vast te leggen. In het voorgestelde artikel 6a is derhalve opgenomen, dat alle in opdracht van de Staat door de Koninklijke Nederlandse Munt vervaardigde munten dienen te worden voorzien van het teken van de Koninklijke Nederlandse Munt en het teken van de Muntmeester. Tevens wordt voorgesteld de munttekens bij ministeriële regeling vast te stellen, mede gelet op het feit dat in artikel 5, vierde en zesde lid, van de Muntwet 2002 is bepaald dat de zilveren en gouden dukaten het teken van de Koninklijke Nederlandse Munt en het teken van de Muntmeester dienen te dragen, zonder dat is vastgelegd hoe deze tekens eruit zien.

E

De wijziging houdt verband met de voorgestelde invoering van beleggingsmunten.

ARTIKEL VII

A

In het algemeen deel van deze toelichting kwam reeds aan de orde dat het wenselijk is ook andere partijen dan uitsluitend Nederlandse, die een rol spelen bij het faciliteren van Nederlandse export, te kunnen verzekeren. Het nieuwe eerste lid van artikel 3 Kaderwet financiële verstrekkingen Financiën strekt ertoe dit mogelijk te maken. De nu ook al bestaande discretionaire bevoegdheid van de minister van Financiën om te beoordelen of een aspirant-verzekerde als verzekerde aanvaardbaar is, blijft hierbij onverminderd van kracht.

De wijzigingen van het tweede en vierde lid zijn van technische aard en gericht op een consistente verwijzing naar de betreffende minister, in lijn met de portefeuillevverdeling binnen het huidige kabinet.

Het nieuwe derde lid kent aan de Minister van Financiën de reeds in het algemeen deel van de toelichting beschreven bevoegdheid toe om, in overeenstemming met de Minister voor Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, verzekeringen in herverzekering te nemen indien die verzekeringen door buitenlandse staten, dan wel de door hen daartoe aangewezen instanties zijn afgesloten. De herverzekering kan slechts zien op het deel dat samenhangt met de risico's van Nederlandse ondernemers of ondernemingen die voortvloeien uit het zaken doen met het buitenland. Te denken valt bijvoorbeeld aan de situatie waarin een Nederlandse exporteur subcontractant of toeleverancier is in een transactie met een buitenlandse hoofdcontractant. Deze bevoegdheid is een aanvulling op de reeds bestaande bevoegdheid om investeringsverzekeringen die door de Multilateral Investment Guarantee Agency van de Wereldbank worden afgesloten, in herverzekering te nemen.

B

In de praktijk is gebleken dat de jaarlijks vast te stellen bedragen waarvoor verplichtingen kunnen worden aangegaan op grond van de artikelen 2 en 3 Kaderwet, in artikel V van de Begrotingswet worden opgenomen. Het is dan ook niet nodig om deze bedragen eveneens op grond van de Kaderwet vast te stellen. Artikel 6 kan hierdoor vervallen.

ARTIKEL VIII

A

Dit onderdeel herstelt een foutieve verwijzing.

B

Op grond van artikel 1:27 Wet financiële markten BES kan de AFM ontheffing verlenen van een aantal artikelen van die wet, waaronder artikel 2:3, eerste lid, aanhef en onderdeel a, dat ziet op de vergunningplicht voor adviseurs, bemiddelaars en (onder)gevolmachtigd agenten. De AFM kan geen ontheffing

verlenen van de vergunningplicht voor andere categorieën financiële ondernemingen waarvoor zij de vergunningverlenende toezichtautoriteit is, te weten vermogensbeheerders, kredietaanbieders en effectenbeurzen (artikel 2:3, eerste lid, onderdelen b, c en d). Gebleken is dat, anders dan indertijd werd verwacht, ook voor die categorieën behoefte bestaat om in voorkomend geval ontheffing te kunnen verlenen van de vergunningplicht. Dit wordt thans, door de voorgestelde aanpassing van artikel 1:27, gerealiseerd.

ARTIKEL IX

A

In artikel 1, onderdeel d, onder 2°, Wet toezicht trustkantoren wordt de term "het adres of het postadres" in de verwijzing naar de Handelsregisterwet 2007, vervangen door "een postadres of een bezoekadres". Met deze wijziging wordt beoogd de situatie te ondervangen waarin meer dan één adres aan een onderneming ter beschikking wordt gesteld. Verder wordt de terminologie aangepast aan de Handelsregisterwet 2007.

B

De wijziging van artikel 5, tweede lid, heeft betrekking op de voorwaarde waaronder een trustkantoor wijzigingen als bedoeld in het eerste lid van dat artikel mag doorvoeren. Thans is bepaald dat dergelijke wijzigingen niet mogen worden doorgevoerd indien de toezichthouder binnen zes weken het voornemen daartoe afwijst of om nadere gegevens of inlichtingen verzoekt. De onderhavige wijziging strekt ertoe dat de toezichthouder uitdrukkelijk dient in te stemmen met dergelijke wijzigingen. In lijn met soortgelijke bepalingen in de Wet op het financieel toezicht kan daardoor niet meer stilzwijgend worden ingestemd.

ARTIKEL X

A

In artikel 1 van bijlage 2 bij de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is geregeld ten aanzien van welke voorschriften geen beroep bij de bestuursrechter kan worden ingesteld. Artikel 1 bevat onder meer een verwijzing naar artikelen van de Wet bekostiging financieel toezicht (Wbft). In een aantal van die artikelen wordt voor het inhoudelijke voorschrift verwezen naar de relevante bepalingen van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen.

Omwille van de duidelijkheid verdient het aanbeveling om ook de relevante bepalingen van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen in bijlage 2 van de Awb op te nemen. Het gaat in concreto om de volgende categorieën besluiten:

<i>Wbft</i>	<i>Kaderwet ZBO's</i>	<i>Bevoegdheidsbepaling</i>
art. 3, eerste lid	art. 29, eerste lid	goedkeuring van het besluit tot vaststelling van de begroting
art. 6, eerste lid	art. 34, tweede lid	goedkeuring van het besluit tot vaststelling van de jaarrekening
art. 13, derde lid		besluit aangaande het exploitatiesaldo van de toezichthouder

B

Voor besluiten genomen ter handhaving van de Sanctiewet 1977 is thans nog geen bijzondere rechtsgang voorzien. De onderhavige wijziging beoogt deze omissie te herstellen. Door opname van de artikelen 10ba, 10c, 10d en 10e, derde lid Sanctiewet 1977 in artikel 7 van bijlage 2 van de Algemene wet bestuursrecht wordt bewerkstelligd dat tegen besluiten genomen op grond van die artikelen beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank Rotterdam.

Hiermee wordt aangesloten bij de bevoegdheidstoedeling ten aanzien van dergelijke besluiten op grond van de Wet op het financieel toezicht, de Wet toezicht trustkantoren en de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme.

ARTIKEL XI

Indien een deelnemer aan een systeem een overboekingsopdracht invoert in een systeem op de dag waarop hij in staat van faillissement wordt verklaard, zou zonder nadere regeling die overdracht rechtens niet kunnen worden uitgevoerd omdat de faillietverklaring van de deelnemer, en dus ook diens verlies van de beschikkingsbevoegdheid, terugwerken tot 00.00 uur van die dag. De artikelen 212a tot en met 212e Faillissementswet maken hierop een uitzondering voor het geval de overboekingsopdracht is ingevoerd in een systeem dat door de minister van Financiën is aangewezen. De minister kan niet alleen een Nederlands systeem aanwijzen maar ook, op grond van artikel 212a, onderdeel b, onder 2°, een systeem in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De artikelen 212a tot en met 212e geven uitvoering aan de zogeheten Finaliteitsrichtlijn.³⁹ De Finaliteitsrichtlijn is opgenomen in bijlage X van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (EER) bij besluit 53/199 van het Gemengd Comité van de EER van 30 april 1999 (PbEG 9 november, L 284/12). Dit heeft als gevolg dat de Finaliteitsrichtlijn ook voor EER-staten geldt. Op grond hiervan had in artikel 212a, onderdeel b, onder 2° ook moeten worden verwezen naar EER-staten. Met de wijziging van dit artikel wordt de verwijzing naar een lidstaat van de Europese Unie uitgebreid met een verwijzing naar een EER-staat. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat in artikel 212c wel al wordt verwezen naar EER-staten.

ARTIKEL XII

De Sanctiewet 1977 geeft in artikel 10b een grondslag voor het stellen van nadere regels voor de bedrijfsvoering met betrekking tot de administratieve organisatie en de interne controle van de instellingen, bedoeld in artikel 10, tweede lid, van die wet. In de artikelen 10c en 10d is geregeld dat de Minister van Financiën een dwangsom respectievelijk een boete kan opleggen in geval van overtreding van die regels. In de toezichtpraktijk blijkt daarnaast behoefte

³⁹ Richtlijn 98/26/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 mei 1998 betreffende het definitieve karakter van de afwikkeling van betalingen en effectentransacties in betalings- en afwikkelingssystemen (PbEG 1998, L166/45).

te bestaan aan het instrument van de aanwijzing, zoals reeds voorzien in bijvoorbeeld de Wet op het financieel toezicht en de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme. De onderhavige wijziging introduceert met het oog hierop de mogelijkheid voor de Minister van Financiën om een aanwijzing op te leggen indien een instelling haar verplichtingen op grond van artikel 10b niet nakomt.

ARTIKEL XIII

Artikel I onderdeel B heeft betrekking op de in het nieuwe artikel 1:23a Wet op het financieel toezicht (Wft) geregelde concentratie van civiele zaken op het gebied van het bank- en effectenrecht bij de rechtbank Amsterdam. Het beoogt te voorkomen dat ten tijde van de inwerkingtreding van artikel 1:23a bij een rechtbank aanhangige zaken, die onder de reikwijdte van artikel 1:23a vallen en op grond van de reguliere competentieregels door een andere rechtbank dan de rechtbank Amsterdam worden behandeld, na de inwerkingtreding van dit wetsvoorstel aan de rechtbank Amsterdam moeten worden overgedragen. De voorgestelde concentratie geldt alleen voor zaken die na de datum van inwerkingtreding aanhangig worden gemaakt.

ARTIKEL XIV

Dit artikel bevat het overgangrecht in verband met de introductie van een nieuwe regeling van geregistreerde gedekte obligaties in de Wet op het financieel toezicht (Wft). Op het moment van inwerkingtreding van deze wet zijn er reeds gedekte obligaties geregistreerd op grond van artikel 124b, eerste lid, van het Besluit prudentiële regels Wft. De onderhavige bepaling zorgt ervoor dat de registratie van deze bestaande geregistreerde gedekte obligaties met ingang van inwerkingtreding van deze wet, wordt gelijkgesteld met obligaties die geregistreerd zijn op grond van artikel 1:107 Wft. Het rechtsgevolg hiervan is dat de obligaties in aanmerking (blijven) komen voor preferentiële behandeling onder de richtlijn beleggingsinstellingen. Op deze reeds geregistreerde gedekte obligaties zijn de nieuwe wettelijke regels van toepassing zodra deze regels van kracht worden.

ARTIKEL XV

Dit artikel regelt dat de wet in werking treedt op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip. Vanwege de uiteenlopende onderwerpen die in dit wetsvoorstel worden geregeld, is tevens bepaald dat het tijdstip van inwerkingtreding voor de verschillende artikelen en onderdelen van dit wetsvoorstel verschillend kan worden vastgesteld.

De Minister van Financiën,